

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 17 OCTOBER 1930 N° 31

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN 'T VELD

RED. EN
STATIO
(2 LUN

HAAG
17283
R 43141

PARTNERS

Het Rijswijkscheplein in 1867.

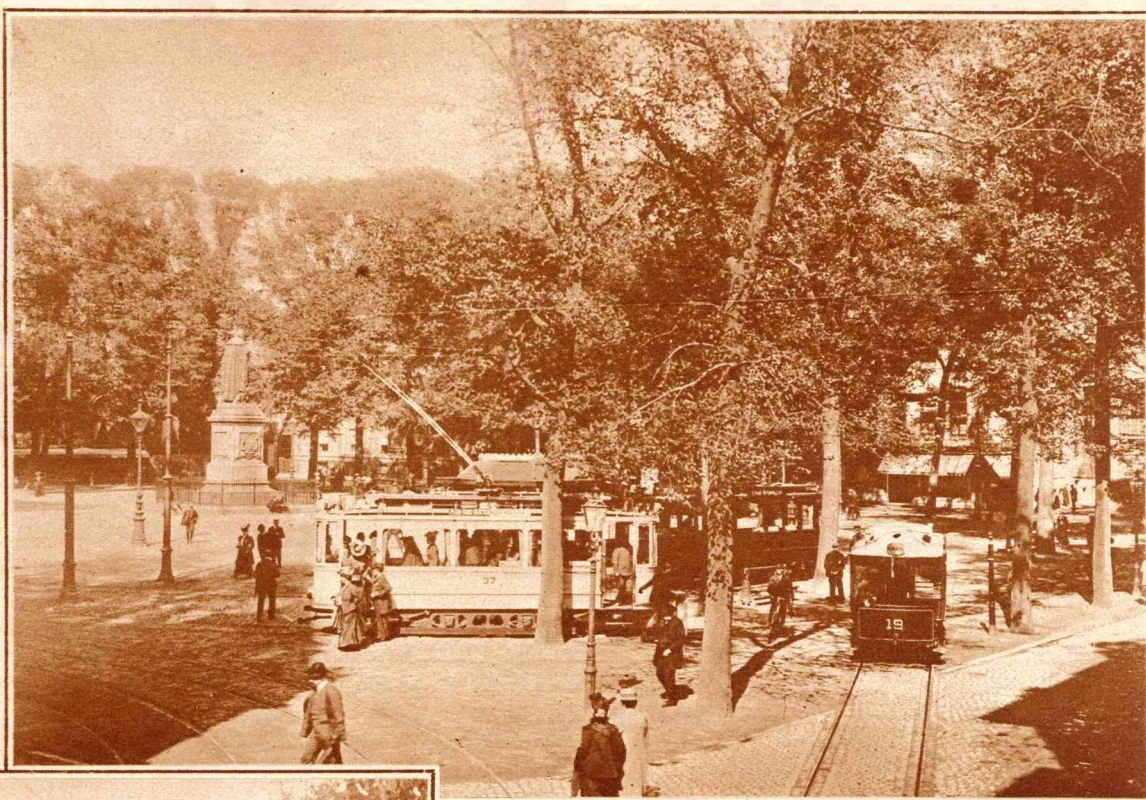
naar de Veerkade. Een gedeelte van dit perceel, en wel juist aan de Halstraat zijde, was de laatste jaren in gebruik als openbare school, waaraan nog menig Hagenaar herinneringen bewaart. Aan dit gasthuis grensde het bekende café-restaurant De Kroon, thans ook verdwenen. De traditioneele gouden kop, uit de eerste helft der zeventiende eeuw, is door den slooper gelukkig gespaard. — De Oosthoek van de Groenmarkt is door de verbouwing der Bonneterie eveneens geheel veranderd. Van Gend en Loos verdween, evenals de vischwinkel van Hoek en de lamslagerij van De Haas. De Bonneterie,

EPISODEN UIT HET HAAGSCH VERLEDEN

De historie der Haagsche Markten en Pleinen is dezen keer 't onderwerp der interessante tentoonstelling in ons Gemeente-Archief aan het Rijswijkscheplein. Niet alleen de schoonheid der Residentie van eeuwen her — vooral die eigenaardige bekoorlijkheid, welke lang verdwenen en vergeten aspecten uit de dagen onzer jeugd voor ons behouden hebben, maakt een bezoek aan deze expositie tot een zeldzame verkwikking. Daartoe mogen de proefjes, die wij op deze bladzijden weergeven, eene aansporing zijn.

* * *

De Groenmarkt had in de 19de eeuw een geheel ander aanzien. Tegenover het Stadhuis, aan de Halstraat zijde, stond nog het van ouds bekende St. Nicolaasgasthuis, een tehuis voor oude heeren, dateerende uit de 16de eeuw, thans overgebracht

Het Plein in 1910.

Het Plein in 1911.

die tijdelijk hare tenten had opgeslagen op het terrein van genoemd St. Nicolaas-gasthuis, verkocht dit kaartenhuis aan de gemeente, die er het bevolkingsregister in huisvestte. Bij de verbouwing werd de Halstraat geheel verbreed.

* * *

De Riviervischmarkt verheugde zich in de algemeene belangstelling tijdens de Novembertagen van 1918. Militairen hadden het pleintje tegenover het toenmalige Politie-Commissariaat ingenomen om op het eerste sein uit te rukken naar wijken, waar relletjesmakers en ruitentickers te verjagen vielen. Naast het politiebureau was toenmaals de winkel van den kruidenier Waterreus, thans het pand van Van Moorsel. Aan den anderen kant huist thans de firma Weimar, opticiens, waar vroeger de vischhandel van Hoek gevestigd was. Het politiebureau met zijn mooien gevel uit het begin der 18de eeuw was eertijds de woning van het bekende raadslid Jhr. Mock. Men ziet, hoe in den tijd, waarin deze foto genomen werd, de huisjes rondom den Sint Jacob gesloopt

werden, om dit historisch monument zuiverder te doen spreken.

* *

Op den achtergrond van het Rijswijksche plein ziet men het zoogenaamde wachtje, oorspronkelijk gebouwd als wachthuis bij den ingang van den Haag voor de commiezen, belast met accijnsin-vordering.

De tram verheugde zich in 1916 op damesbediening, vanwege den Urgentieraad, ingesteld om werkzaamheden van de mannen, naar Duitsch voorbeeld, in oorlogstijd door vrouwen te doen verrichten. Dames zijn hier bezig, zich te oefenen in 't opvijzelen van 'n tram.

De Groenmarkt in 1898 bij gelegenheid der inhuldiging van H. M. de Koningin.

In latere jaren werd dit paleis ten behoeve van de Koepok-inenting vergroot met twee vleugels en er achter een stal. In den stal werden de koeien voor levering van entstof gestald.

Bij verhooging van het plein werd de trap naar omhoog voor de deur door een trapje naar omlaag vervangen.

Aan de overzijde van den Vliet zag men op de oude afbeelding de bekende ijzergieterij en pletterij der firma Endhoven waar-naast de woning van den heer Enthoven.

De Riviervischmarkt in 1918.

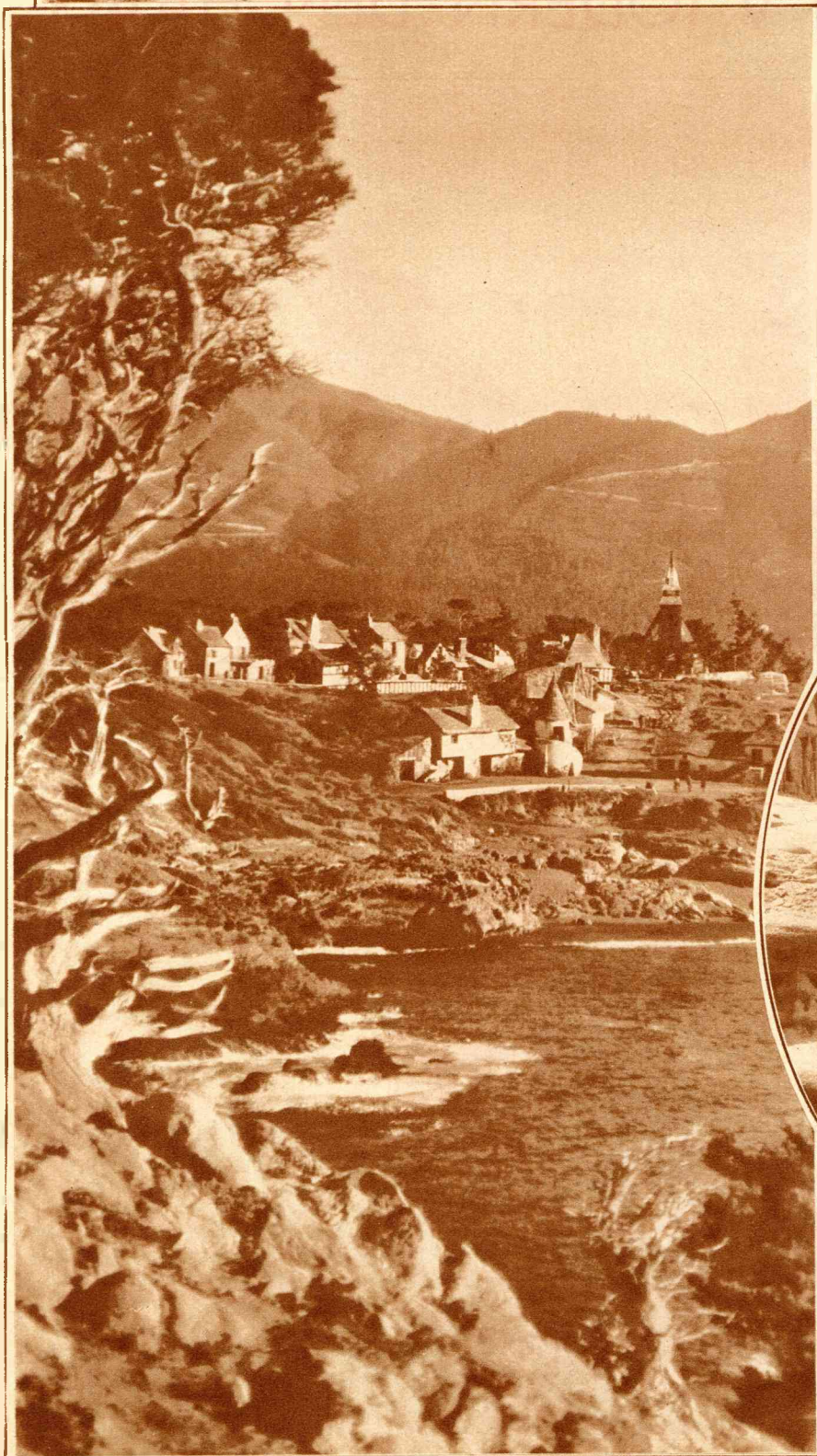
De Groenmarkt in 1904.

De naam Pletterijkade duidt de plaats der fabriek nog aan.

* *

De storm van 1911 die het Haagsche Bosch en den Scheveningschen weg zoo zwaar beschadigde, hield ook terdege huis op het Plein. Bijna alle mooie hoge boomen werden vernield en de zitplaats op het Plein van de heeren van de Witte verloor zijn looverdak. Het standbeeld van Prins Willem I werd als door een wonder gespaard.

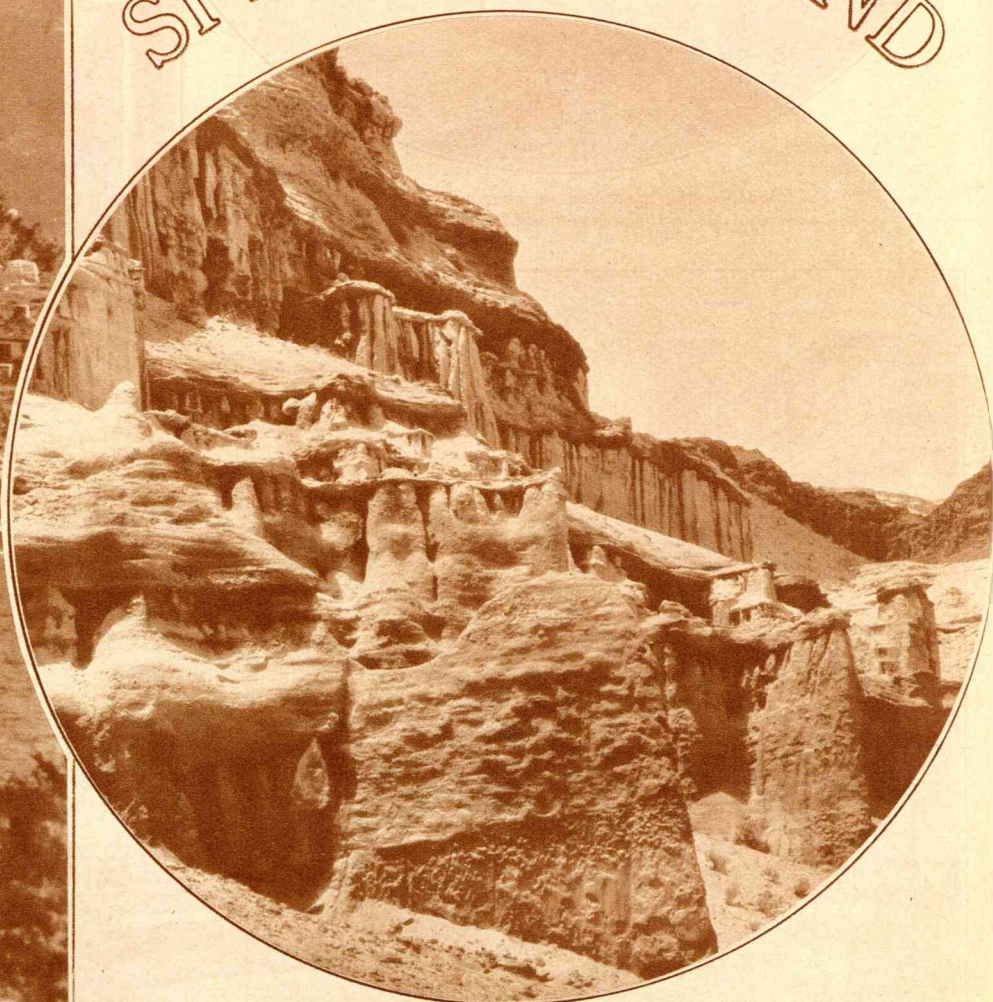
Dit plein was toen nog het centrum van het tramverkeer in den Haag, de concurrentie tussen de oude paardentram en de elektrische tram komt op de foto van 1910 aardig uit.

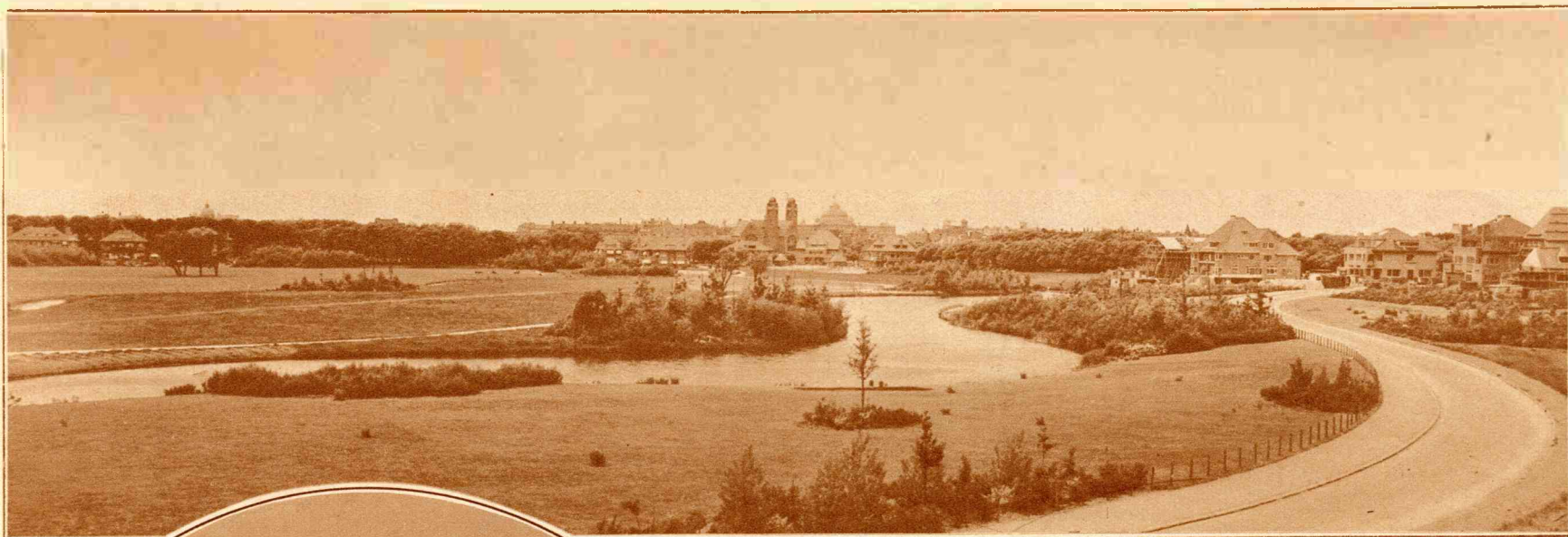
Point Lobos op het Monterey-schiereiland is een van de meest idyllische plekjes uit 't Noorden van 't sprookjesland Californië. De blauwe baai, het rotsachtig gebergte, het grillig geboomte en de schilderachtige huisjes maken een fantastisch effect.

Californië is niet alleen door zijn unieke klimaat, maar evenzeer door de wonderlijke en rijke afwisseling van zijn bodem, zijn flora en zijn hoogte, een der schoonste oorden der wereld. In het hart van de Vallei des Doods vindt men er bijvoorbeeld dit onvergelyklijk mooie woestijnlandschap. Helaas begint het toerisme reeds de schoonheid ervan te bederven met hotels en moderne wegen.

SPROOKJESLAND

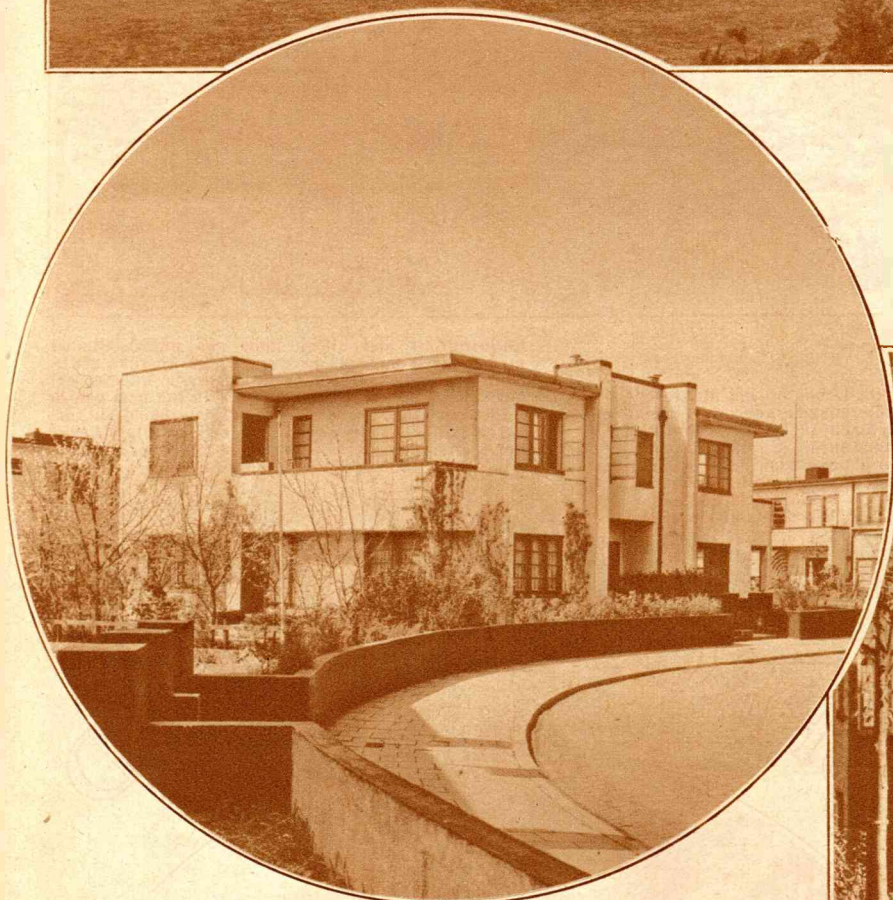

Wel een der indrukwekkendste natuurmonumenten is de Red Rock Canyon tusschen Los Angeles en San Francisco. De wonderlijke vormen der verweerde gesteenten leveren stof voor de geheimzinnigste fantasieën.

De indrukwekkende aanleg van het Westbroekpark met zijn royale villa-bebouwing.

MODERN DEN HAAG

De Roodborstlaan geeft aan de Vogelwijk een heel aparte noot met den bijzonderen stijl harer bebouwing.

Een stemmingsvol hoekje uit het complex arbeiderswoningen, dat de gemeente oprichtte aan den Trekweg.

De Zuiderlaan is een der meest harmonieuze gedeelten van het gedistingeerde villa-kwartier Marlot.

Dinsdagmorgen werd het petitionnement, dat door de S.D.A.P. tegen de ingediende vlootplannen werd georganiseerd, aan den Voorzitter der Tweede Kamer aangeboden. Na deze aanbieding hield de heer Oudegeest van den auto, waarin de formulieren waren vervoerd, eene toespraak tot de op het Buitenhof verzamelde menigte.

Gezien de werken, door deze architecten reeds gewrocht, wacht ons 'n modern maaksel.

Waarvan ik het beste hoop!

En vooral — dat 't ontwerp origineel is. Ik onderstreep zulks, daar de contouren van eenige onzer laatste groote bouwwerken bedenkelijk veel weg hebben van soortgelijke, maar oudere, in 't Buitenland, Duitschland vooral.

En 12 miljoen voor 'n imitatie... 't zou wat overvraagd zijn, niet?

Wel mocht ik, enkele weken terug, iets zeggen op deze plaats over onze donkere Ville Lumière.

Want vermeldde onze dagbladen in de laatste dagen niet, hoe zekere A. de K. uit Venlo (Venlo gecursiveerd; de man wist hier den weg niet en ging dus op den tast...) door de duisternis misleid, de gracht inliep.

Geen sloot den kant van Loosduinen op of zooiets... Neen! In den Z.W. Buitensingel!!

En niet deze Venlower alleen. Ook de 79-jarige juffrouw C. v. d. P. ('n Haagsche nochtans, maar... 79 jaren, dus slecht van gezicht) liep eveneens, DOOR DE DUISTERNIS MISLEID, den majum in!

Haagsche Kroniek

Nieuw gezichtspunt inzake de burgemeestersvacature — Vijf bouwmeesters — Origineel mijne Heeren! 't Kan voor den prijs! — Twee drenkelingen geven mij gelijk — 'n Teoreden stem — Eetmeerdittendat.

Wij betalen te slecht! Ziedaar de nieuwe phase waarin de lectuur over onze burgemeestersvacature getreden is. Gebleken is, dat onze afgetreden Mr. Patijn, gedurende twaalf jaren, zoowat 'n twintigduizend gulden per jaar er uit z'n eigen portemonnaie heeft bijgepast, om ons naar buiten zoo waardig mogelijk te representeren.

Mag de liefde in 't algemeen slecht in cijfers uit te drukken zijn — in dit geval is zulks meteen wonderwél gelukt. Wel moet Burgemeester Patijn zijn zware taak toch zeer hebben liefgehad!

Maar óók: hebben wij de liefde wat te veel van éenen kant laten komen...

Ook voelt men nu, dat het niet langer gaat zoo. Want Den Haag vereischt 'n uitnemend magistraat voor de vervulling van gemeentehoofd en 't zou al te mooi zijn, als het toeval ons wéér gunstig

was, en hielp, 'n figuur te vinden, die even rijk aan geestelijke gaven is als aan aardse goederen.

En 't is te hopen, dat nu deze wantoestand voorgoed wordt weggeruimd.

Dan is zelfs het afscheid van Mr. Patijn nog tot zegen geweest onzer stad, — evenzeer als zijn komen indertijd en zijn regeering. — Onmiddellijk moet in deze Kroniek op het voorgaande volgen: de benoeming, aanwijzing zoo ge wilt, der vijf architecten wien 'n opdracht zal worden verstrekt, een ontwerp te scheppen voor den bouw van 't nieuwe stadhuis.

Dat moet hier op volgen, ja! Want immer zal aan dit komende gebouw de naam van mr. Patijn verbonden blijven. Hij toch wist met z'n onverzettelijke wilskracht de plannen ten slotte door te drijven. De vijf uitverkoren bouwmeesters zijn: Dudok, Kropholler, Luthman, Roosenburg en Staal.

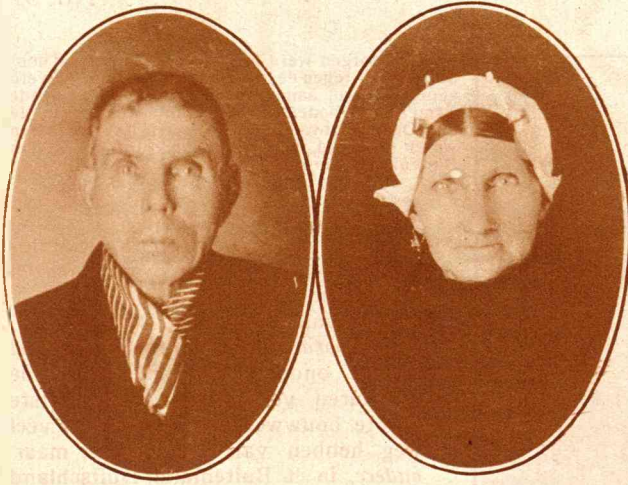
De heer J. J. Noest viert 21 dezer zijn zilveren dienstjubilé als incasseerder bij van Gend en Loos te 's-Gravenhage.

De heer Sark vierde kortelings zijn veertigjarig jubilé bij de N.V. v. d. Burg's Bakkerijen.

Heel mannelijk Volendam en Marken kwamen Maandag in de Residentie protesteeren tegen de voorgenomen steunregeling voor de Zuiderzeevisschers in verband met de droogmaking.

Op 2 November a.s. hopen onze stadgenooten D. v. d. Zwan en A. de Niet hun diamanten bruiloft te vieren.

'k Ga oppassen. Heb eenmaal in de donkerte, in 'n dorpje tegen de Belgische grens aan ('k noem geen naam; gij zoudt de *negorij* toch niet kennen!) m'n knieschijf stukgelopen tegen 'n hardsteenen mijlpaal. Bij gebrek aan grachten daar, wel te verstaan, anders.... Maar ik dacht: dat kan j'alleen in zoo'n diepduister dorpke gebeuren. Maar ook Den Haag, de Residentie, is niet verlicht, als 't nieuwe maan is!

Me dunkt, de belanghebbende groep bij donkere-paadjes-met-bankjes is te zeer in de minderheid, om 't zóó te laten.

Toch ook eens 'n praatje over onze nieuwe postbestellingen.

En wat ik er van te zeggen heb — al is 't afwijkend met vele publicaties daaromtrent — 't is *fijn! Hij is reuze.*

Immers: 's avonds zes uur, uiterlijk half zeven, hebben we allen onze laatste poststukken van den dag. En is de dag van werken om — wat

voor de meesten wel zoo is (omdat de meesten geen.... journalist zijn!) dan moet het wel zeer prettig zijn, zoo tegen achten uit te kunnen gaan met de gedachte: „Er kan nu niets meer komen.” Geen onverwachte, op 'n avondschoffe invallende dingen hangen boven m'n scheiding; 'k ga rustig uit. Wakammegebeuren?

Temeer, waar er wel zéér, zeer weinig vertraging is! Hoogstens 'n krantje uit het diepe Zuiden of hooge Noorden komt nu „pas” 's morgens en 'k voel me er nèt zoo gelukkig onder! U?

Daarom: het blijve zoo.

En waarom zulks eens nadrukkelijk te weekbladstaven? Och — 't is zoo de gewoonte, dat de groep, die tevreden is, *zwijgt*. Zwijgt in alle talen. Slechts de enkele ontevredene schreeuwt. Dat nu eens 'n stem opklinkt uit de groote groep van tevredenen.

Horecaf's feest is wél geslaagd in den Dierentuin. De Hoteliers hebben gegeten en gedronken en gefuifd, alle slanke lijn ten spijt.

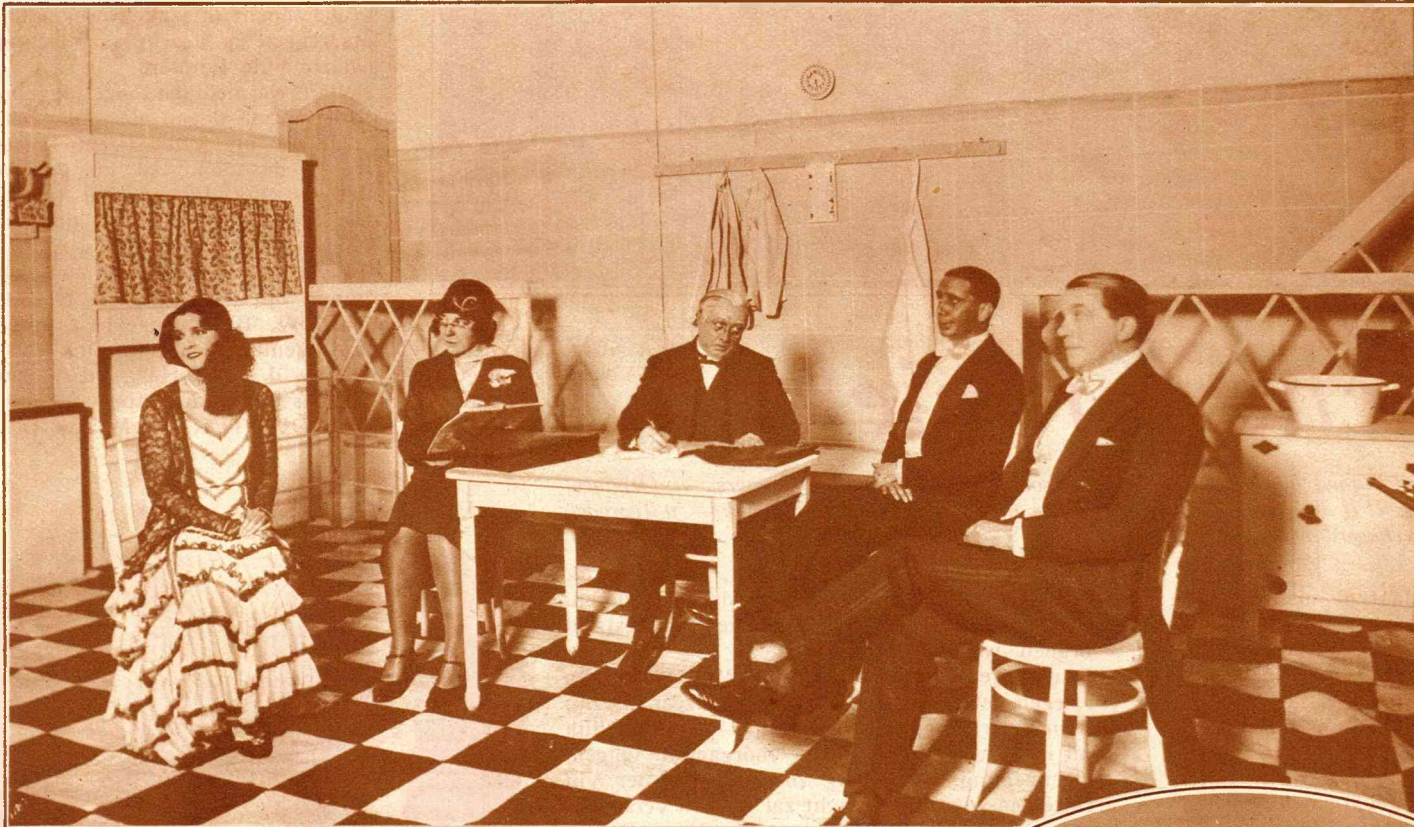
Zelfs maakte men van de gelegenheid gebruik „Eet meer dit-en-dat” dagen er op na te houden.

„Eet meer visch”, — „eet meer vleesch”, — „eet meer brood”, — „eet meer fruit”, — het zijn de dagelijksche deviezen in een tijd, dat de mode en de dokter zegt: *Eet minder!* Wat ik zeggen wil?

Eet rustig je genoeg, dan heb je den dokter niet nodig!

Den Haag, 13 Oct. 1930.

A. A. L. Graumans.

„Victoria” is een stuk van de categorie, waarbij het er eigenlijk erg weinig toe doet, wie de schrijver is en wát de intrigue — wanneer Cor v. d. Lugt en Annie van Ees er maar de hoofdrollen in vervullen. En wat je ervan bijblijft, is niet zoozeer het verloop van 't vertelseltje dan wel de intonaties en de mimiek, waarmede 't je verteld is — de meesterlijke wijze, waarop elke pointe, elke finesse in den tekst wordt gedebiteerd. Cor van der Lugt heeft een gevoel voor humor, kan zich zelden zóó weelderig uitleven als in dit allerzotst conflict. Het niet bijster nieuwe Enoch-Arden-thema van den te laat herleefden echtgenoot is, zoover we weten, nog nooit in den vorm van een blijspel gegoten. Waar dit eenmaal geschiedde, viel dan ook vooruit te berekenen, dat zoomin Enoch als zijn opvolger het geval erg tragisch zouden opnemen. Hun wedstrijd in „edelhoedigheid”, die eigenlijk een wedstrijd naar de deur was om 't eigen vege lijf te bergen, is een stukje samenspel van V. d. Lugt en Jan v. Ees, dat men niet licht vergeet. Louise Kooiman en Juliette Roos deden met hun wat groven humor het geval wat al te zeer naar de klucht overhellen, wat vloekte bij de dikwijls subtiel geestige opvatting der anderen. Jan Elsensohn was een opmerkelijk goed advocaat en verreed méér dan de hoofdrolspelers, den indruk te wekken, dat hij zelf genoot van zijn sarcasme-malgré-sol. Hij was meer ingénu dan de eerstgenoemden, wier zichtbaar en te bewust plezier in eigen uitvallen heel genoeglijk en sympathiek aandeed, maar toch soms even afleidde van de uit te beelden argelooze persoonlijkheid. Advocaat Raham (J. Elsensohn) en zijn assistente (Louise Kooiman) geven hun advies in het zeldzame geval van Victoria, die van twee wettige echtgenooten tegelijk wil scheiden.

's GRAVENHAGE IN BEELD IN NEDERLANDSCH INDIË

Wij hebben bemerkt, dat vele onzer abonné's hun exemplaren van 's Gravenhage in Beeld geregeld doorzenden naar hunne relaties in Indië. Wij vestigen in verband daarmee de aandacht op, dat deze abonné's niet alleen hun eigen exemplaar zodoende missen moeten, maar bovendien tweemaal zooveel porto betalen moeten, als wij bij verzending verschuldigd zijn. — Het is dus in dergelijke gevallen zeker aan te bevelen, voor den Indischen lezer een afzonderlijk abonnement te nemen, dat door ons veel pluggier verzonden kan worden en dat wij eveneens tegen den voor Holland geldenden prijs van f 1.25 per kwartaal aannemen, wanneer wij niet in Indië, maar bij de relaties in Holland daarover disponeeren kunnen.

DE ADMINISTRATIE.

De familie van der Lugt Melsert—van Ees, resp. als Frederick, Victoria en William, in de loting-scène, met haar kostelijken nasleep van gehuichelde wanhoop en krampachtig-bedwongen opluchting.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 9

Een fijne man! Fijner nog dan Blackstone, zou ik zeggen. Welnu, die Rixby heeft z'n zoon genoeg dollars nagelaten, om de reis heen-en-terug naar de maan te kunnen maken!"

Rita stelde niet het minste belang in dollars. Zij viel hem in de rede.

„Wacht asjeblief 'n oogenblik, Bill!" smeekte ze, met bevende lippen. „Heb je met eigen oogen den brief gezien, dien grootmoeder aan Mr. Blackstone heeft gezonden? Ach, ik wil heelemaal niet weggaan! Laat mij blijven, Bill! Heb je den brief niet gezien?"

„Wis en zeker heb ik hem gezien!" onderbrak hij haar. „Hij was in 't bezit van miss Blackstone en die heeft 'em mij laten lezen. Het was je grootmoeder's handteekening, daaraan was geen twijfel mogelijk. En je wilt de lieve gestorvene toch wel 'n genoeg doen, hè Ritie? Zij moet een goede reden hebben gehad om Blackstone te kiezen, anders had zij het niet gedaan. Beste meid, je maakt me nog ziek, door zoo te blijven prullen!"

Dit was de genadeslag. Rita zag nu duidelijk in, dat alle verder smeecken tevergeefs was.

HOOFDSTUK XIII.

RITA VERLAAT HET HUIS VAN POCK.

Den volgenden morgen was Rita Holiday reeds bij de hand, toen de dag nog nauwelijks was aangebroken. Ze had bijna geen oog dicht gedaan. 't Was de laatste morgen, dien zij bij Bill doorbracht. Hij stond in de keuken zijn gelaat te wasschen, toen zij verscheen.

De kleine man zag er even deerniswekkend uit als Rita zelf.

„Ik heb aldoor aan je gedacht, sinds ik de laatste maal opstond om naar Benny te zien, Rita," zei hij, terwijl hij den handdoek weglegde. „Het arme kereltje had erge buikpijn. Ik moet dokter Rugby toch eens vragen, of Bella er wel goed aan doet, door het kind mee te laten proeven van alles, wat ze op tafel zet. Ik zou mijn hoofd wel willen verwedden, dat ze 't koolwater door zijn keeltje heeft laten loopen. Ik heb haar dat ook gezegd, maar ze heeft me bijna levend geuild. „Houd je mond, Pock," zei ze, „en ga slapen." Maar m'n tong wou zich niet rustig houden. Ik praatte m'n keel heesch over de kwestie, of je misschien nog hier zoudt kunnen blijven. Maar wat hielp het? Niets! Op één punt nochtans had ik succes. Toen m'n vrouwtje iets in het midden bracht over de menschen, waar haar jongen mee zou moeten omgaan, toen kaatste ik den bal terug, en 't was misschien het eerste nijldige woord, dat ik tot m'n duifje gesproken heb: „Bella", zeg ik, „de baby behoort voor de helft aan mij toe en Rita is altijd welkom om zich met dat gedeelte bezig te houden. Doe jij nu maar eigen goeddunken met de helft, die jou toebehoort." Bella is te eerlijk om te beweren, dat Benny heelemaal van haar was, dus kom maar wanneer je wilt, Rita. Mijn helft van Benny en ikzelf zullen altijd dolblij zijn je te zien. Maar nu, Ritie, wensch ik, dat je als een braaf meisje met de Blackstone's meegaat, en het laatste oogenblik niet gaat huilen, want dat zou ik niet kunnen verdragen! We weten bovendien niet, wat de toekomst je nog voor geluk kan brengen, m'n kind."

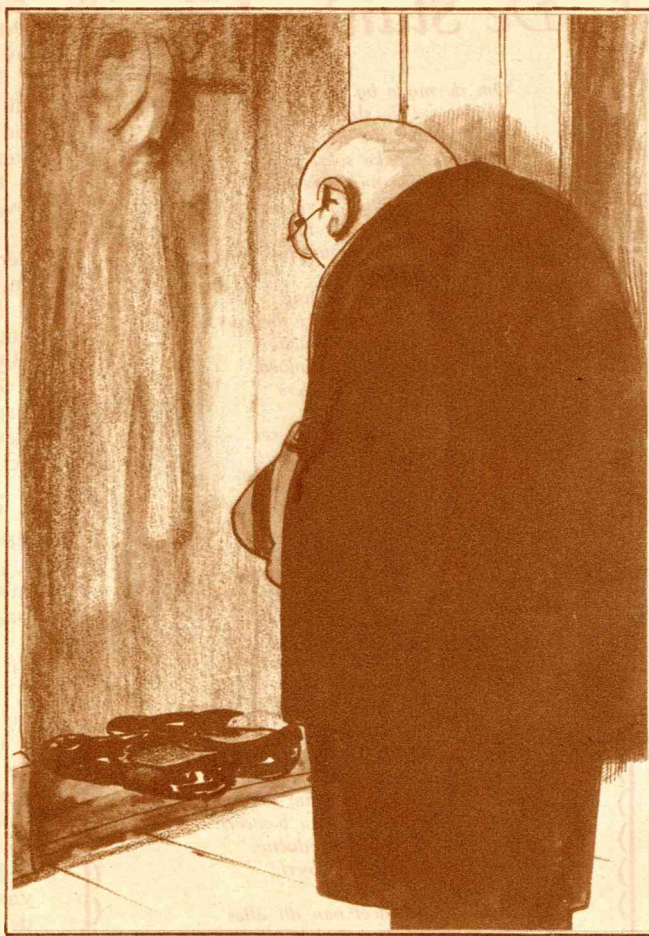
„Voor mij is er geen geluk meer weggelegd, antwoordde ze ontmoedigd, met krampachtig vertrokken gelaat. „Maar daar komt Bella aan!"

Te acht uur in den morgen verscheen de auto van miss Blackstone vóór het huis der Pock's. Bill had dien dag geen werk, hij was dus aanwezig om z'n kleine meid uitgeleide te doen. Bella verscheen in de hall, waar Rita bezig was haar koffer te pakken.

Een huivering doorvoer Bill, toen hij Henriëtte Blackstone gadesloeg, zooals ze daar stond, stijfjes in het zwart gekleed en den hoed met wiegelende roosjes op het hoofd. Ze zag er strenger en onge-naakbaarder uit dan op den dag, dat hij de schikking met haar had getroffen.

„Zij is een kreng," mompelde hij geheel ontmoet-

Professor Priem Pruttelt:

„Welke overschoenen zal ik vandaag aantrekken?"

digd. Hoe vinnig waren haar oogen! Hoe wreed was haar mond! Het was, of zij Rita van top tot teen met haar blik wilde doorboren. Nu wenschte hij, dat hij nooit zijn toestemming had gegeven tot het weggaan van het meisje. Maar miss Blackstone had laten verstaan, dat zij haar misschien wel zou adopteeren. Ze zou een goed tehuis krijgen. Men zou haar dingen leeren, die een meisje behoort te weten. Maar toch had hij spijt over zijn toestemming. Had hij de macht ertoe gehad, dan zou hij het contract hebben verbroken met de hooghartige dame, wier oogen voortdurend water afscheidden en wier hoofd aldoor op en neer schommelde. Innerlijk prevelde hij verwenschingen, terwijl hij naar Rita keek. Ze was zoo stil en bleek en star, en haar donker zigeunergezichtje stond onuitsprekelijk droef. Hij durfde geen woord van genegenheid tot het meisje zeggen in het bijzijn der statige oude vrijster, die op de achterbank van den grooten auto zat.

Henriëtte nam Mrs. Pock van het hoofd tot de voeten op, toen Bill haar zijn vrouw voorstelde.

„U begrijpt zeker wel, Mrs. Pock," zei miss Blackstone op strengen toon, „dat ik heel weinig weet van — van — Hoe heet het meisje ook eigenlijk weer?"

„Rita," mompelde Bill.

„Rita Holiday is haar volle, haar eigenlijke naam, mevrouw," voegde Bella erbij.

„Ha juist! Rita Holiday!" herhaalde Henriëtte. „Heeft ze nog verwanten?"

Bill schudde het hoofd en wierp Bella een zijdelingschen blik toe.

„Nee, ze staat moederziel alleen op de wereld," verzekerde Mrs. Pock. „Kom Ritie, begin nu niet zoo te beven. Je gaat niet naar de gevangenis!"

Liever was Rita naar de gevangenis gegaan, als ze daarmee van die magere, verschrikkelijke vrouw had kunnen afkomen. Ze voelde zich zwak en angstig en stond op het punt, in tranen uit te barsten.

„Vooruit, kind, stap in den auto!" riep Henriëtte driftig uit. „Warren, haal den koffer. Laat me niet wachten. Er is thuis volop te doen. Is dat al de bagage, die ze heeft, die ééne koffer?" Die vraag werd haar ingegeven, toen ze Warren den koffer naast zich op de chauffeursplaats zag zetten. „Ach, goeie genade," ging ze voort, „dat beteekent ongetwijfeld, dat ik haar van top tot teen in de kleeren zal moeten steken. En dat, terwijl ik al zooveel geld aan liefdadigheid moet besteden! Maar dat komt er niet op aan! Is zij een goèd meisje, Mr. Pock?"

„Ja, mevrouw," zei Bill, en hij voelde zich diep ongelukkig.

Toen Rita in den auto klauterde, zag hij, dat zij zoo bleek zag als de witste wolk aan den hemel.

Plotseling viel Bella een gedachte in. Was Bill eerlijk geweest tegenover miss Blackstone? Het gebeurde nogal eens, dat ze niet heelemaal op hem aan kon.

Resoluut daalde ze de stoep af. Haar gezicht verried onverzettelijke rechtschapenheid.

Bill kende dien blik en het was hem, of een ijzige wind hem doorvoer. Hij wist ook, dat als zijn vrouw eenmaal tot iets besloten was, hij niet hoefde te probeeren, haar tot andere gedachten te brengen. Goeie genade, wat wilde ze nu weer gaan zeggen?

„Ik ben een fatsoenlijke vrouw, miss Blackstone," verklaarde Bella, toen zij bij het portier van den auto stond.

Bill werd duizelig. Hij zag, hoe ze wanhopig naar passende woorden zocht. Bill wenschte uit al z'n macht, dat z'n aangebeden vrouw een poosje haar tong mocht kwijtraken, ten minste totdat miss Blackstone was heengegaan.

„Mevrouw," ging Bella met 'n slikbeweging voort, „ik zeide u, dat ik een fatsoenlijke vrouw ben, en dat is de waarheid. Heeft mijn echtgenoot u nog eenige bijzonderheid over Rita Holiday verteld?"

„Neen, Mrs. Pock, behalve dan, dat ze zindelijk en een goede huishoudster was."

Bella wierp haar man een vernietigenden blik toe. Wat een ellendeling was hij toch! Als ze maar eens met hem alleen was! Hij had haar plechtig verzekerd, haar recht in de oogen ziende, dat hij miss Blackstone met Rita's geschiedenis bekend had gemaakt, en dat de oude dame bij hoog en laag had betuigd, dat het haar geen steek kon schelen, al was het meisje de dochter van den grootsten tuchthuisboef.

Bella keerde zich opnieuw naar het gelaat onder de roode roosjes.

„Ik ben rechtschapen tot in het merg mijner beenderen," verkondigde zij op heeschen toon. „Niets of niemand kan mij doen zwijgen, als het mijn plicht is te spreken. Ik heb geen zin, nachten wakker te liggen, omdat ik niet eerlijk tegen u was. Ritie is een lief kind. Ze zal al uw woorden in acht nemen."

„Dat is haar ook geraden," viel miss Blackstone haar in de rede.

„O, maak u daarover niet ongerust," ging Bella met nadruk voort, „maar me dunkt, dat u toch moet weten, dat haar vader geen eerlijke reputatie had."

Rita kromp ineen, alsof Bella haar geslagen had. Bill ging aan den rand van den weg zitten, aangezien zijn beenen hem niet langer wilden dragen.

Het bloed schoot in stroomen naar miss Blackstone's gezicht. Zij was geërgerd, meer dan geërgerd. Het was haar, of haar bescheiden wereldje met groot geraas in elkaar stortte. Waar had ze zich mee ingelaten?

„Wel, heb ik óóit? Heb ik óóit?” bracht zij er eindelijk met moeite uit. „Nee, nóóit!” En daarna op ijskouden toon tot den chauffeur: „Vooruit, Warren! U hoeft niets meer te zeggen, Mrs. Pock. Het kan me geen sikkepit schelen. U hebt al genoeg, méér dan genoeg gezegd.”

Als een groot blazend monster zette de auto zich in beweging, stevend de laan in, koerste daarna achterwaarts tot in de goot, maakte knarsend een draaien stoot ten slotte de richting van Bradmere in.

Rita's oogen waren door tranen verblind. Ze zag zelfs niet, dat Bill uitbundig z'n hoedje naar haar zwaaide, toen ze wederom het huis passeerden.

Miss Blackstone staarde met boezen blik recht voor zich uit. Ze had in 't geheel niet verwacht, dat ze in zulk een moeilijke positie zou komen. Een meisje van bedenkelijke afkomst in haar huis te moeten opnemen! Kon zij dat dulden? 't Leek ongelooflijk. Hoe dwaas was zij geweest door toe te stemmen in Willard's plan! Was hij op de hoogte geweest van die ellendige historie?... Ongetwijfeld... Schande! Schande!... Zij wierp een zijdelingschen blik op het bleke meisje en klemde de tanden op elkaar. Ha ja, hoe goed herinnerde zij zich nu het donkere liefelijke gezicht, de sombere, onbeweeglijke oogen met de opvallend lange wimpers! Henriëtte had haar één keer te voren gezien — bij de medaille-uitreiking!

Na eerst 'n „foei!” en 'n „poe!” te hebben laten hooren, stak miss Blackstone van wal.

„Er rust dus ongetwijfeld een vloek op je, Rita?”, zei ze, opzettelijk zacht, opdat Warren haar niet zou kunnen hooren. Henriëtte was bescheiden, even bescheiden als Mrs. Pock fatsoenlijk was.

„Ja,” antwoordde Rita, hoewel ze niet precies wist, wat ze onder dien vloek moest verstaan, maar ze vermoedde, dat 't iets te maken had met haar vader.

„En voel je je niet bitter beschaamd, m'n kind?” teemde Henriëtte.

Het hoofd van het meisje boog zich voorover. Miss Blackstone had niet kunnen zeggen, of dit een blijk van toestemming was of niet.

„Het is je plicht, je beschaamd te gevoelen,” drong ze aan. „Je moest jezelf heel je leven in zak en asch kleeden, met je hoofd gebogen en je oogen naar den grond gericht. Versta je mij, meisje? Je neemt 'n afzonderlijke plaats in.” Ze draaide zich vierkant op haar zitplaats om en bracht haar gelaat zoo dicht bij dat van Rita, dat deze haar heeten adem voelde. „Vóór alles,” ging miss Blackstone sissend voort, „voegt het je, tegenover iedereen goed en gewillig te zijn. Dan is er nog een beetje kans, dat er iets van je terecht komt! Zooals ik je gezegd heb: houd je hoofd gebogen en je oogen naar den grond gericht.”

Aangezien er voor Rita op het oogenblik toch niets in de hoogte te zien was, zochten haar blikken het auto-kleedje aan haar voeten. Ze voelde zich boos en benauwd, gekwetst en bevreesd.

Miss Blackstone verviel in zwijgen. Ze moest tijd nemen om het probleem te overdenken, dat zich aan haar voordeed. Zou zij het meisje terugzenden naar de Pock's? Dat zou kwalijk bij Willard's plannen passen. Hij had beloofd, Blanche te zullen vragen, haar toelage met de helft te verhoogen. Voorts berekende Henriëtte listiglijk, dat het feit, dat dit donkere meisje van bedenkelijke afkomst was, haar nog wel eens voordeelen kon brengen. Ongetwijfeld zou Blanche het in-huis-nemen van Rita als een groot offer en een zwaren last beschouwen voor een vrouw van Henriëtte's gevoeligheid. En Bradmere zou ten slotte moeten toegeven, dat zij, de strenge Henriëtte Blackstone, in waarheid volgens haar beginselen leefde. Ja, ja! daar viel een schitterende rol te spelen! Zoo'n enkel woordje, toegesproken aan 'n paar welbespraakte vriendinnen, en Henriëtte's papieren zouden hooger rijzen dan ooit! Dan kon zij ook Mally, het tweede meisje, afdanken — een aanzienlijke besparing! — en die Rita de bedden laten opmaken en aan tafel laten bedienen. Ha, nu zou Agnes nooit meer haar zuster op sarcastische wijze voor de voeten kunnen werpen, dat het hemd nader is

dan de rok! Ja, zij zou het meisje houden en haar tot een goede huisvrouw drillen, als er ten minste nog iets goeds in het kind zat! Henriëtte betwijfelde het. Maar hoe zwaarder de taak, des te meer sympathie van Bradmere, des te grooter eer van haar medeburgers.

En toen zij bij haar villa waren aangekomen, was miss Blackstone bijna blij, dat er in Rita's afkomst een donker punt was.

HOOFDSTUK XIV EEN NIEUW TEHUIS

Het huis, waarvoor Henriëtte Blackstone's auto stilhield, was gelegen aan een langen, goed-
onderhouden rijweg, die met tal van windingen zich uitstreckte van de Shore Road tot de baai. „Gable

De Slanke Lijn

*Om de mode bij te blijven,
Plegen we de slanke lijn.
Voor zoover we natuurkundig
Van de zwakke sekse zijn.
Elke aanwas wordt vermeden,
't Zij kunstmatig, 't zij gewoon.
Wie de allerslankste lijn voert
Produceert veel vrouwelijk schoon!*

*Ieder onsje vet-verlaging
Wordt met veel gejuich begroet,
Ieder pondje vet-productie
Ondermijnt den levensmood!
Opgetogen lijn-verzorgers
Decreteeren het menu,
Met zeer laag're resultaten.
Dus vooral geen vette jus!*

*'s Morgens eerst een zure appel.
Daar beet Adam ook doorheen,
's Middags liefst wat „kool”-hydraten.
Stampot dus in 't algemeen,
's Avonds sterke kroast (geen suiker),
Goed gemengd, een tikje lauw.
Ondertusschen touwtje springen.
En dan wandelen mevrouw!*

*Dan is daar nog 't stille raadsel,
De natuur heeft zoo haar gril.
Van de aangedikte dame,
Die beslist niet krimpen wil.
Die wanhopig zich gaat wringen.
In 't geheim naar men beweert.
In het keurslijf der reductie.
Dat erg pijnlijk reduceert!*

*'t Eenig voordeel van dit alles
Moet ons toch wel duidelijk zijn:
Eindelijk volgt een vrouwen-denkbeld
Dan toch een bepaalde lijn.
Met het heerlijk batig saldo.
Zooiets is nog nooit beleefd.
Dat het meest moderne vrouwtje,
't Nimmer op haar heupen heeft!!*

KROES.

Terrace” waren de woorden, die Rita las op een hoogen steenen paal. De woning zelf was afschrikwekkend en scheen uit haar bedekte vensters met norschen blik op het ongelukkige meisje neer te zien.

Toen ze eenige minuten later 'n poging deed zich haar toestand goed bewust te worden, staarde ze aanvankelijk als een wezenloze rond. Nooit te voren had zij iets of iemand ter wereld gehaat. Thans echter scheen het haar toe, dat zij één koken-de ketel van haat was. Dit groote huis leek erger dan een gevangenis. De voorzijde was naar de baai gekeerd, maar dat geliefde water maakte heelemaal geen vertrouwelijken indruk meer, toen Rita's starre blikken erover gleden. Zij vergat Bill's raadgevingen. Hij had haar gezegd, dat ze goed moest zijn. Zij wenschte zich niet te herinneren, dat hij haar een „wezentje, stralend van levenslust” had genoemd. Zij had immers geen recht op levenslust, als er vanaf haar geboorte een vloek op haar rustte. En waarom zou zij goed zijn? vroeg ze zich hartstochtelijk af. Haar soort was immers toch tot lijden en ongeluk bestemd! Waarom zou zij zich nog om iets bekommeren?

Zij wendde zich huiverend van het venster af. Al het teere in haar was schijnbaar in het laatste uur gestorven.

Het vertrek, waar zich zij bevond, was dicht bij het dak. Het was een afgeschoten hokje in de nabijheid van den zolder en leek precies op het kleine dakkamertje in het huis der Pock's op Evergreen Island. Er stond een bed, vlekkeloos wit, een stoel en een kleine ladenkast. Er naast haar op den vloer stond de koffer, waarin al haar aardsche bezittingen zich bevonden. Miss Blackstone had haar bevoelen, haar kleeven in een lade van de kast te leggen, een boezelaar voor te doen en dan naar beneden te komen om de keukenmeid te helpen.

Zij beet zich op de lippen om niet te schreien. Zij wilde zóó hard worden als een meisje maar kon zijn. En misschien zou miss Blackstone haar wel naar Bill Pock terugzenden. Maar dan zou daar Bella Pock zijn, om over dien vloek te spreken. Ach, hoe wenschte zij, dat ze naast haar lieve moeder op het kerkhof mocht liggen, of een rustplaats mocht vinden bij het zestal jonggestorven Pock-kinderen, onder de hooge iepen, die uitzagen over het vredige water!

Toen zij de stem van miss Blackstone hoorde, die haar riep, nam ze uit haar koffer den eenigen boezelaar, die ze bezat, bond zich dien voor en verliet het vertrek.

Miss Blackstone geleek wel een tijger, die een overmeesterd hert aangrijpt.

„Kom hier binnen,” gebod zij, terwijl ze naar een openstaande deur wees. „Hier ben ik gewoon, menschen te ondervragen.”

Menschen te ondervragen! Welke antwoorden zou Rita in haar dichtgesnoerde keel op miss Blackstone's vragen kunnen vinden?

Zij volgde de dame in 'n donker vertrek, dat een vervelend deftigen indruk maakte. In haar schuwheid leek 't haar, of ze bedreigd werd door de lange schaduwen, die uit de hoeken kwamen aansluipen.

„Ga zitten, Rita,” beval Henriëtte.

Rita, die over heel haar lichaam beefde, was blij, dat ze mocht plaats nemen.

Henriëtte kuchte twee keer. Ze wischte haar mond af met haar zakdoek en zei vervolgens 'n paar malen op luiden toon „foei!” en „poe!”

„Rita, als je weer jarig bent, word je achttien, nietwaar?” vroeg ze toen.

'n Bevestigende knik van 't schreiende meisje volgde.

Henriëtte pinkte een zilt druppel weg. „Wonderlijk zijn de wegen der menschen,” dacht ze sentimenteel. 't Was ongetwijfeld een lief meisje. Bovendien wekten de oogen met de donkere wimpers en de manier waarop het krullende haar zich rond het fijngebouwde voorhoofd legde, den indruk van iets bekends en vertrouwds. Henriëtte haalde de schouders op, ontevreden met zichzelf, liet 'n „poe” en 'n „foei” hooren en trok 'n zuur gezicht. Zij hield niet van mooie vrouwen. Zij hield niet van Blanche's meisjesachtig voorkomen en van Agnes' pogingen om zich vast te klampen aan haar vervlietende jeugd. Maar nog strenger afkeur lag er in den blik, dien zij thans op Rita Holiday richtte.

„Ga je naar de naai- en breischool?” luidde de eerstvolgende vraag.

„Neen, miss Blackstone!”

„Ha! Dan volg je ook zeker den kookcursus niet? en Henriëtte's gelaat nam een uitdrukking van ergernis aan.

„Neen, miss Blackstone!”

„Niet naar de naai- en breischool, niet naar den kookcursus!” riep Henriëtte uit. „Wel, heb ik óóit? Heb ik óóit? Nee, nóóit! Weet dan wel, meisje, dat je hier van meet af aan daarmee zult beginnen. En vertel me ook dit eens: toen je de Worth-medaille ontving, heb je toen aan Mr. Worth verteld, dat er een vloek op je rustte? Ha, dat heb je niet! Ik zie het aan je oogen.”

Zij zag met groote voldoening, hoe het tengere figuurtje op het wankel steeltje ineenkromp voor haar slagen. Tucht was goed voor zulke schepsels!

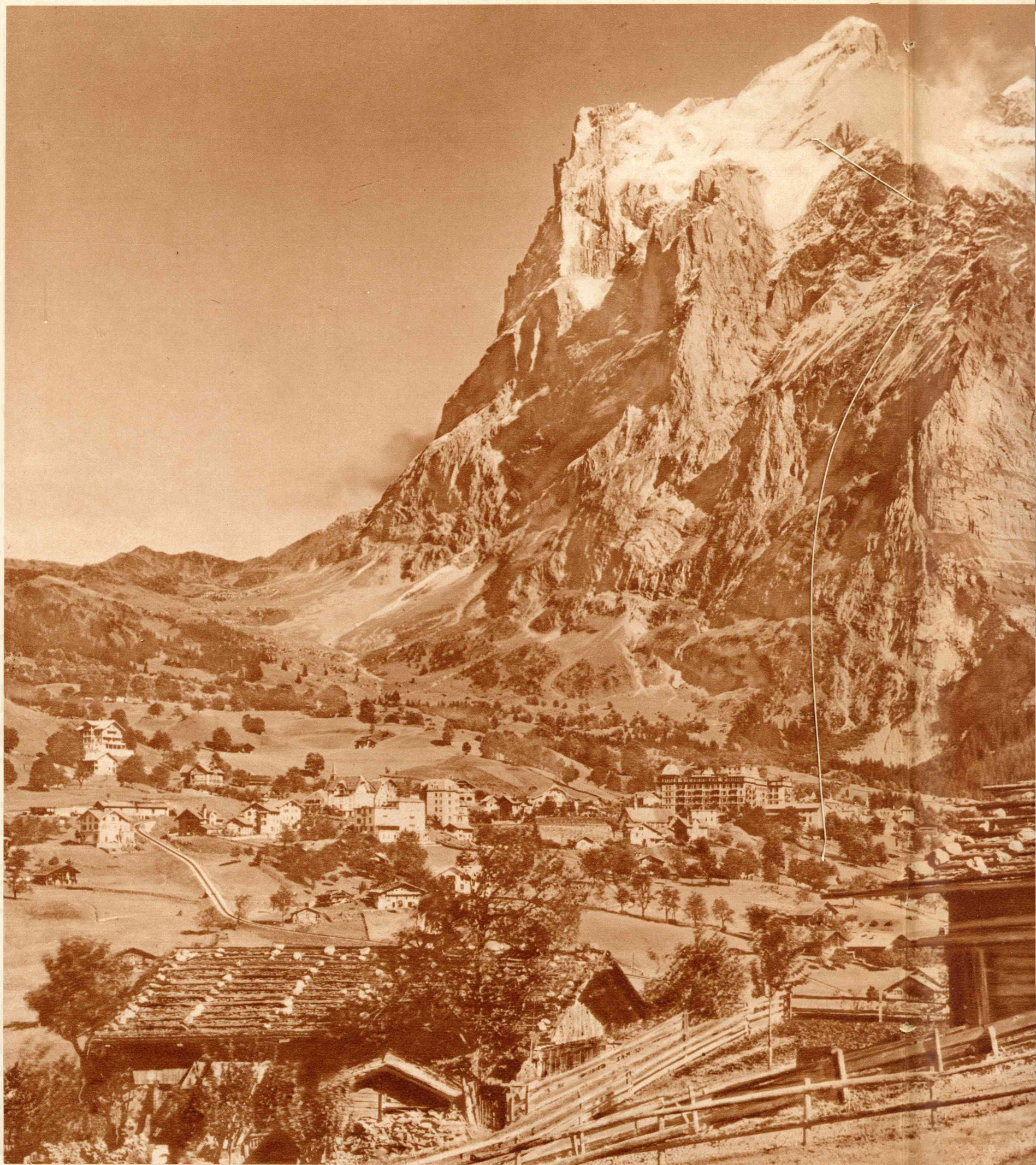
„Neen!” was alles wat Rita zeide.

„Was dat eerlijk?”

„Ik wist het toen zelf niet, miss Blackstone!”

„Je zoudt het hem toch niet verteld hebben,” ging Henriëtte met nadruk voort. „Hoe kun je rechtschapenheid verwachten van iemand, die zoo'n afkomst heeft? Vertel me nu eens iets van je vader en je moeder,” en zij bevochtigde haar bovenlip met de tong.

(Wordt voortgezet)

DE GRIMMIG

DE WETTERHORN, WAAKT OVER HET SIMPELE ZWITSERSCHE DO

MMIGE REUS

SIMPELE ZWITSERSCHE DORPJE GRINDELWALD AAN ZIJN VOET.

GELD

VOOR 'T GRIJPEN

DOOR STEPHEN LEACOCK

Mijn waarde Clarence,

Uit je brief hoor ik, dat je los bent gekomen van de hoogeschool en op 't punt staat, in de maatschappij neer te strijken. Met recht koester je de meening, dat je recht hebt op succes na je schitterende prestaties op de universiteit. Je hoge cijfers voor Engelsch opstel, Handelsrecht en Vergelijkende Religie moeten wel, zooals je zelf zegt, den weg naar de fortuin voor je banen.

Je vestigt mijn aandacht op het „middelmattig kaliber” — je eigen woorden — van de mannen, die slagen in de wereld. Wat, zoo roep je uit, zijn ze eigenlijk waard? Precies. Niets.

En je wou zelf óók je portie hebben. Precies. En omdat ik je o zoo graag help, mag ik je wel een paar wenken geven, hoe je gauw rijk wordt. Het is ontzettend eenvoudig. Ik zal je een der allergemakkelijkste, een der elementairste manieren, het eerste noemen.

Hoe men fortuin maakt door grondspeculatie.

Kies een stuk grond uit ergens dicht bij een groote stad, en wel aan den kant, waarnaar de stad zich zal uitbreiden. Neem geen land aan den kant, waar de stad niet aan zal groeien. Zorg, als je dat land koopt, dat je er maar heel weinig voor betaalt. Soms worden zulke terreinen voor een krats gekocht — je zou dus eens kunnen probeeren, hoever je kwam met kratsen.

Nadat je dat land gekocht hebt houd je het in handen gedurende minstens drie dagen. Juist dat zorgvuldig vasthouden van het land brengt het geld op. Nadat je het drie dagen vast hebt gehouden, verdeel je het in vierkantjes en die verkoop je om er huizen op te laten bouwen. Verkoop ze voor hoge prijzen.

Jeugd, die werkt.

Dan koop je een ander terrein, houdt het drie dagen vast, en verkoopt het.

Het is doodeenvoudig, is 't niet, Clarence? Alleen moet ik je misschien nog op één dingetje wijzen. Je moet een beetje voorzichtig zijn met het land dat je koopt. Met die wonderbare intelligentie en educatie van jou zul je er natuurlijk alles van weten, maar je zoudt eens een vergissing kunnen maken... en dan liep alles mis.

Ja, als ik er nog eens goed over nadenk, Clarence, geloof ik toch maar niet, dat ik je aan de grondspeculatie zal zetten. 't Is te verraderlijk. Ik geloof, dat je beter in den fondsenhandel kunt gaan. Daar moet je natuurlijk wel slagen. Zooals je zelf in je brief zegt — de meeste zoogenaamde magnaten op de zoogenaamde geldmarkt, die gevierd worden als de zoogenaamde koningen der financiële wereld, zijn eigenlijk menschen zonder eenig dieper inzicht. Ze teren alleen maar op de armen.

Dus als je zelf ook een beetje op de armen wilt gaan teren, probeer het dan eens zóó.

Jeugd, die aan sport doet.

Hoe men fortuin maakt op de beurs.

Neem een krant en sla de bladzijde beursberichten op. Na een beetje oefening zul je die gemakkelijk herkennen: ze staat vol cijfertjes en rare woorden. Jij met je geofende hersenen zult haar stellig heel spoedig kunnen onderscheiden van de advertentiepagina's.

Als je de goede bladzijde hebt, ga dan de lijst van effecten na en kies er een uit, dat op 't punt staat te stijgen. Als effecten rijzen, rijzen sommige langzaam en geleidelijk, andere plotseling en met groote sprongen. Voor jouw doel is een effect van de tweede soort het meest geschikt. Schat voor jezelf, hoeveel geld je graag verdienen zou, en deel dit bedrag door de stijging, die het effect waarschijnlijk zal ondervinden. Door deze berekening vind je het aantal aandelen, dat je koopen moet, om de som gelds te verdienen, die je hebben wilt.

Maar wacht, Clarence — ik geloof dat ik er weer naast sla. Ik dacht er niet aan, dat je die 10.000 dollar, om mee te beginnen, niet hebt; en je weet, hoe knijperig en zelfzuchtig die zoogenaamde banken zijn met hun zoogenaamde geld. Laten we het dus met iets anders probeeren.

Hoe men fortuin maakt met maatschappijen.

Zoek terdege naar twee groote ondernemingen, die saamgesmolten moeten worden en het niet weten. Een heel goede manier is, twee groote spoorwegmaatschappijen te pakken te krijgen, en die saam te smelten tot één kleine. Een andere goede weg is, van een bepaalde industrie alles in je hand te krijgen en die hand dan dicht te knijpen.

Dergelijke dingen zijn zoo belachelijk en eigenwijs eenvoudig, dat ik volkomen instem met je gevoel van verontwaardiging voor de lui, die ontzaglijke fortuinen hebben verworven (van de armen) door ze in praktijk te brengen.

Maar ik ben bang, Clarence, dat we 't nóg ergens anders zullen moeten zoeken. De dingen, die ik daareven genoemd heb, eischen nogal wat tijd. Je zou over de dertig zijn, vóór je de wereld goed en wel aan je voeten had. We moeten een vluugere manier vinden, om de armen in hun beurs te fasten.

Hoe men een fortuin maakt met een hoenderpark.

Heb je je, evenals ik, wel eens aangetrokken gevoeld door de gedachte, om terug te keeren naar het land, een echt leven te leiden aan den boezem der natuur, en toch niet ver van 'n goede bank?

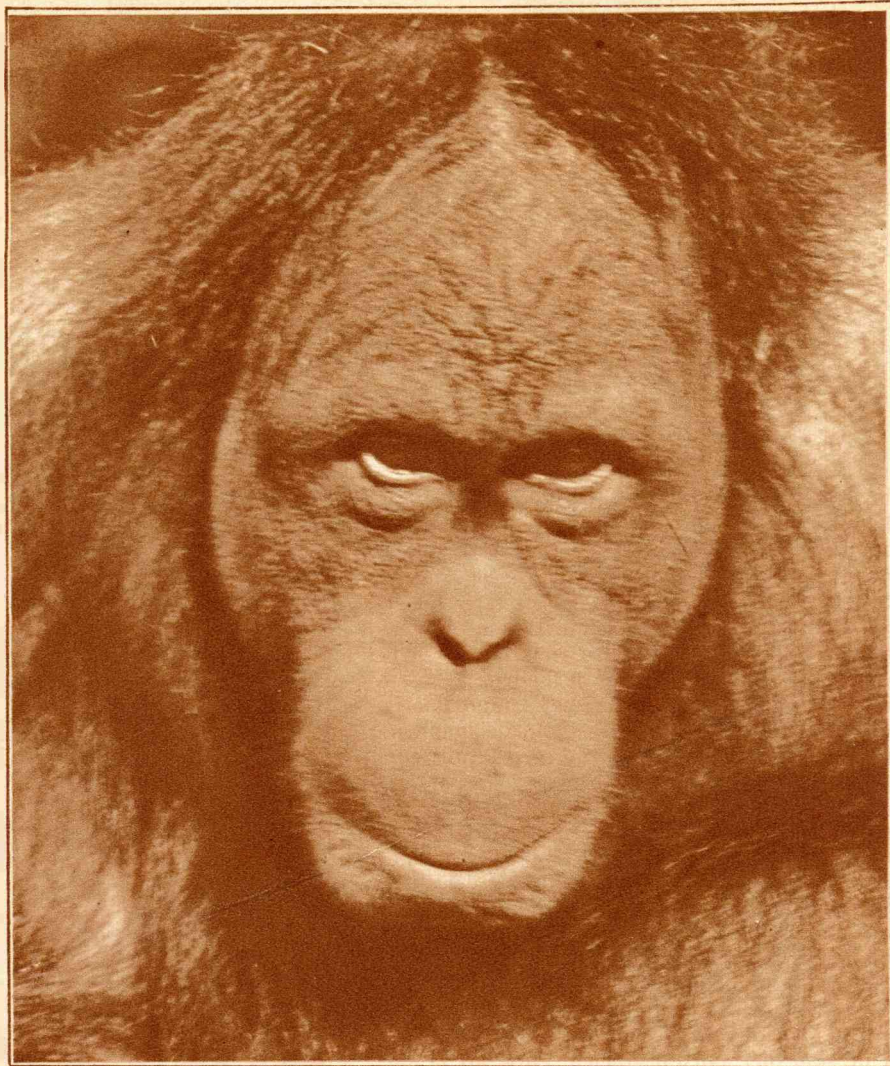
Misschien heb je zelfs wel eens aan kippen gedacht. In New York alleen worden aan 't ontbijt een miljoen eieren opgegeten, en de eieren kosten vijf cent; één kip legt 200 eieren per jaar; behandel 't dier goed, dan houdt 't zich nog beter; en 't eet maar — ik ben vergeten hoeveel — laten we zeggen om en nabij niemendal. Dat er aan te verdienen valt, en goed ook, is duidelijk, nietwaar?

Misschien echter zul je beweren — ik ben er zeker van, dat je 't zult beweren — dat het hoenderparkleven je te geestdoodend is, niet voldoende intellectueel. Als je dat vindt, waarom zoek je 't dan niet in de kunst of de literatuur? Het heeft voor ieder, die van nature goed de pen hanteert, 'n zekere aantrekkelijkheid, met schrijven zijn fortuin te maken.

Hoe men fortuin maakt met schrijven.

Als je dan mocht besluiten, rijk te worden door letterkundig werk, dan zou ik je willen raden, verzen te schrijven. 'n Goede marktprijs voor poëzie is 25 cent per woord, en iemand, die zoo vlug schrijft als jij, moet 't best tot dertig woorden per minuut kunnen brengen; van de snelheid hangt natuurlijk veel af, maar ik denk toch, dat je jezelf veilig kunt schatten op dertig woorden, of 7.50 dollar per minuut.

Dat is, gelijk je terecht opmerkt, niet veel en ik geef toe, dat meneer Ford en meneer Rockefeller en anderen spookachtig veel meer moeten maken, hoewel ze erglangzaam schrijven. Tegen cijfers valt echter niets in

Dier, dat treurt.

te brengen; je kunt dus rekenen dat de poëzie een 45 dollar per uur opbrengt.

Nemen we aan dat poëten, aangezien ze buiten de arbeidswet vallen, tien uur per dag maken, dan kun je 't op deze wijze al spoedig tot een 2700 dollar per week brengen. We moeten echter niet vergeten, dat je dan een vrij druk leven zult hebben, omdat je niet alleen vrij veel zult moeten werken, maar je ook aanhoudend moet bezighouden met het waarnemen van de natuur, het weer, enzovoort.

Hooge opbrengst der kunst.

Met 't oog op die feiten zul je, beste Clarence, misschien liever een andere branche, even verheven, maar minder veeleischend dan de poëzie, willen kiezen. Wat denk je van portret-schilderen? Je hebt in het eerste jaar les gehad in rechtlijnig teekenen, en je hebt een diploma voor reclame, dus denk ik niet, dat je met het schilderen van een portret veel moeite zoudt hebben.

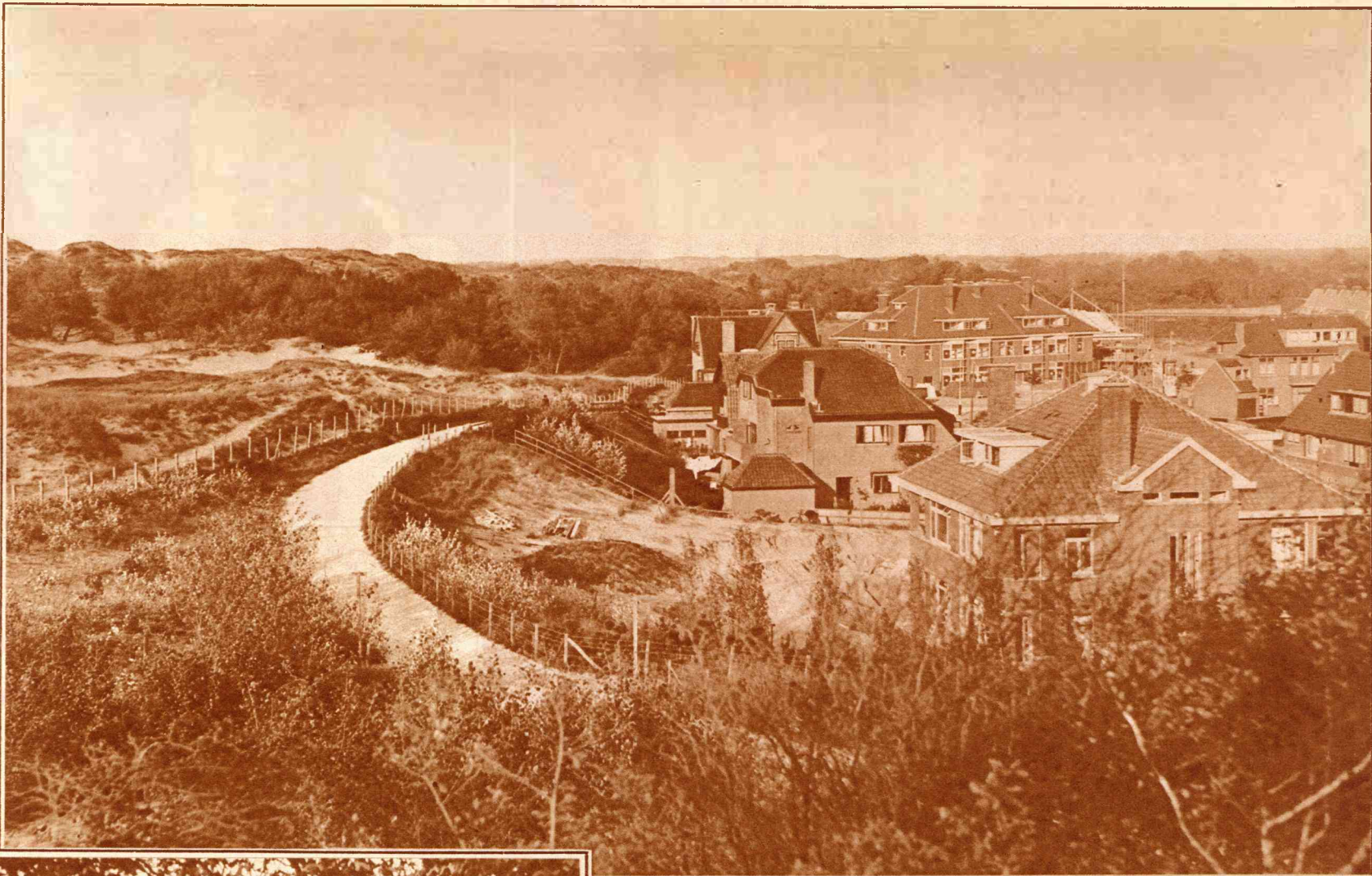
Een goed portret, in absoluut prima verf, op eerste kwaliteit linnen, en royaal vernis, brengt 3000 dollar op. Daar moet af de prijs van het doek, dat is minstens 1 dollar; je verf, laten we zeggen drie blikjes van vijftig cent het stuk; je vernis, vijftig cent de pint; en je netto opbrengst daalt tot 2.997 dollar....

Beter naar een boerderij.

Kortom, beste Clarence, als ik je heelemaal goed bekijk, vind ik 't heel moeilijk je een beslist raad te geven, die je van je huidige besluiteloosheid bevrijdt. Het lijkt wel, of alle lui, die vóór jou succes gehad hebben, bijzondere voordeelen genoten. Thomas Edison kwam net op de proppen, toen de menschen electrisch licht noodig begonnen te hebben; Henry Ford trof precies het moment, dat er behoefte kwam aan auto's.

Weet je wat ik denk, Clarence? Dat 't beste voor jou misschien nog zou zijn, 't met de ouderwetsche manier te probeeren — een baantje op een boerderij te zoeken tegen 20 dollar per maand met de kost. Is 't nooit in je opgekomen, dat zooiets je portuur wel eens kon zijn? Je eigen geboortedorp adverteerde gisteren nog om twintig „flinke mannen voor grondwerk”. Wie weet hoe 'n kraan je zijn zou in een riool. Probeer 't eens! Je zult je er in ieder geval tevredener voelen

*Mensch, dat lacht!**(Foto Ufa)*

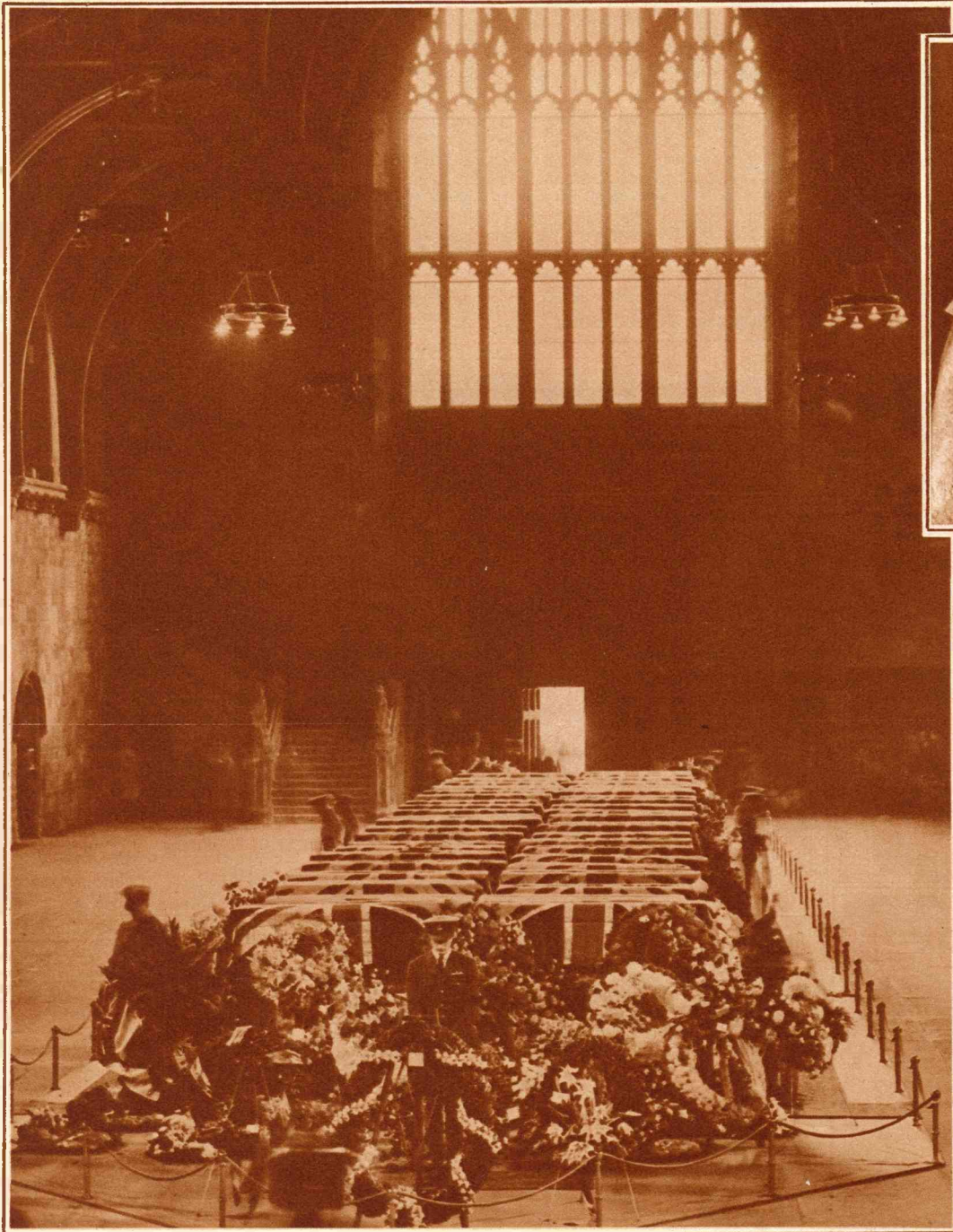
Het landelijke bruggetje aan den Kweekerijweg, die het duinpark begrenst.

De ontworpen wegeaanleg in het duingebied van Petit St. Hubert en Klein Zwitserland ontmoet nogal eenige critiek, en toegegeven moet worden, dat de noodzaak niet al te dwingend blijkt, en de gezochte oplossingen niet bijster gelukkig. De behandeling der kwestie is deze week door den Gemeenteraad uitgesteld en met belangstelling wacht men den uitslag der komende besprekingen. — Bovenstaande foto toont den rand van het schilderachtige duingebied, waar dit grenst aan het Waalsdorperkwartier. Op den achtergrond de thans doodlopende v. d. Burchlaan, die men met Scheveningen zou willen verbinden.

IN HET DUIN VAN PETIT ST. HUBERT

Een pittoresk hoekje van het mooie duingebied.

De uitvaart van de slachtoffers der R 101. De lijkkasten met de overblijfselen der omgekomenen in de Westminster Hall te Londen.

De treurige stoet bij het luchtvaart-ministerie en het India-House

Miss Francis Mc. Gann te Chicago, die door eene ziekte gedeeltelijk verlamd was, wordt door een long-machine in het hospitaal aldaar in leven gehouden. De patiënte bevindt zich geheel, met uitzondering van het hoofd, in een luchtdichte kast. De luchtdruk daarin wordt rhythmisch afgewisseld, zoodat de borstwand rijzen en dalen, waardoor eene volmaakte ademhalingsbeweging ontstaat. Totdat de spieren weer voldoende functionneeren, moet de behandeling blijven duren.

Prins Bondewijn van België is j.l. Zondag in de Sint Jacobskerk te Brussel met groote plechtigheid ten doop gehouden. Een hofdame draagt het vorstenkind de kerk binnen. Achter haar de moeder, Prinses Astrid.

Buitenland

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Haar hart bonsde en 't was of iets vreeselijks op haar neerkwam.
„Ik geloof niet, dat je weet, wat je zegt, kind,” zei ze eindelijk en ze deed haar best om een luchtigen toon aan te slaan.

„Hij heeft mijn vader vermoord,” vervolgde 't kind, „tenminste grootvader zegt 't en hij heeft me verteld, dat ik een hekel aan hem moest hebben. Mammie Ruth zegt, dat 't niet waar is en dat ik geen hekel aan hem mag hebben. Maar ik geloof, dat iedereen weet dat hij 't wel gedaan heeft. Misschien wist u 't niet. Misschien heeft hij 't u niet verteld. Niemand spreekt er hier over — behalve grootvader soms.”

Marcia voelde een koude rilling door haar heen gaan. Maar rustig antwoordde ze:

„Ik geloof niet, dat je over zulke dingen moogt praten, ventje. Hoogstwaarschijnlijk is 't niets anders dan een lasterpraatje — uit de lucht gegrepen.”

In werkelijkheid sprak ze tot zichzelf, niet tot 't kind; maar hij volgde haar toch en hij sprak ernstig — bijna als een volwassen mensch.

„Hij is vermoord — op een nacht — op Wold Hall. Grootvader zegt, dat meneer Drummond hem gedood heeft en dat, als hij niet rijk geweest was, men hem zeker levenslang zou hebben gegeven.

„Onzin!” antwoordde Marcia vlug. „Rijke menschen worden tegenwoordig even goed gestraft. Hij heeft 't niet gedaan — 't is een leugen!”

Ze sprak nu bijna heftig. Aandachtig sloeg de jongen haar gade.

„Ik houd van meneer Drummond. Hij is vriendelijk voor me. Mammie Ruth houdt ook van hem. Maar grootvader haat hem en ik mag eigenlijk niet tegen hem spreken. Maar ik doe 't wel — soms — als ik de kans krijg. Ik weet niet of 't waar is, maar een heeleboel menschen gelooven 't.”

Marcia wist geen antwoord te geven. Ze voelde zich koud en machteloos. Maar ze wilde zich tegenover 't vreemde kind niet verraden. Hij had toch al geen oogenblik zijn oogen van haar af. Ze probeerde er luchtig overheen te praten.

„Hoe heet je?”

„Mark Raleigh,” antwoordde hij zonder na te denken. „Ik woon met grootvader en mammie Ruth op Hill Top Farm. Mammie Ruth is mijn tante, maar ik noem haar altijd zoo. Ze vindt 't prettig.”

„Is je moeder dood?” vroeg Marcia zonder veel om 't antwoord te geven.

„Die stierf, toen ik nog maar heel klein was. Mammie Ruth zorgt voor me. Ik kan me vader nog wel herinneren. Ik was vijf, toen hij — vermoord werd op Wold Hall. Wilt u Wold Hall zien? Ik zal 't u van den top wijzen.”

Maar Marcia stond haastig op en antwoordde:

„Nu niet, Mark; ik moet naar huis. Misschien kom ik een anderen keer wel eens terug.”

HOOFDSTUK VII MAN EN VROUW

Marcia had zich vroeg gekleed over het diner. Ze wist, dat haar man thuis was, hoewel ze hem nog niet gezien had. Dienzelfden ochtend had ze zich zijn

thuiskomst ingedacht. Ze had besloten goed op te letten — hem te verwelkomen — met een glimlach; misschien — wie weet 't — met een kus. Maar toen 't moment kwam — toen ze zijn stem beneden in de hall hoorde — zat ze heel stil, met haar handen stijf ineengeklemd, terwijl verschillende aandoeningen op haar gezicht leesbaar waren, en ze deed geen poging om hem tegemoet te gaan, ze rilde bij 't geluid van zijn stap op de trap en in de gang; even kreeg ze een kleur, toen werd ze heel bleek.

Maar hij had niet bij haar deur stilgestaan; hij was naar zijn kleedkamer gegaan, waar ze hem nu heen en weer hoorde lopen, af en toe een deuntje fluitend. Vroeger op den dag was ze zelf een kijkje in die kamer gaan nemen en ze was verwonderd geweest over den eenvoud daarvan. 't Vormde een groot contrast met haar eigen luxueuse vertrekken en zelf had ze er een vaasje lelietjes van dalen neergezet. Daar dacht ze nu aan — ze vroeg zich af of hij 't zou opmerken — of hij raden zou, wie ze daar geplaatst had. Ze stelde zich voor, hoe zijn handen de bloemen zouden aanraken — de handen, die zoo bruin waren en sterk. Waren

ze misschien nog iets meer dan No. 6
bruin? vroeg ze zich af. Waren ze misschien ook bevestigd met rood?

De woorden van 't kind achtervolgden haar onophoudelijk. Ze wist niet of ze die gelooven moest of niet en de twijfel was iets verschrikkelijks. 't Eene moment verzekerde ze zichzelf vol vuur, dat 't onzin was — schandelijke lasterpraatjes, waarop de familie Drummond heel verstandig niet inging. Maar 't volgend oogenblik knaagde de twijfel.

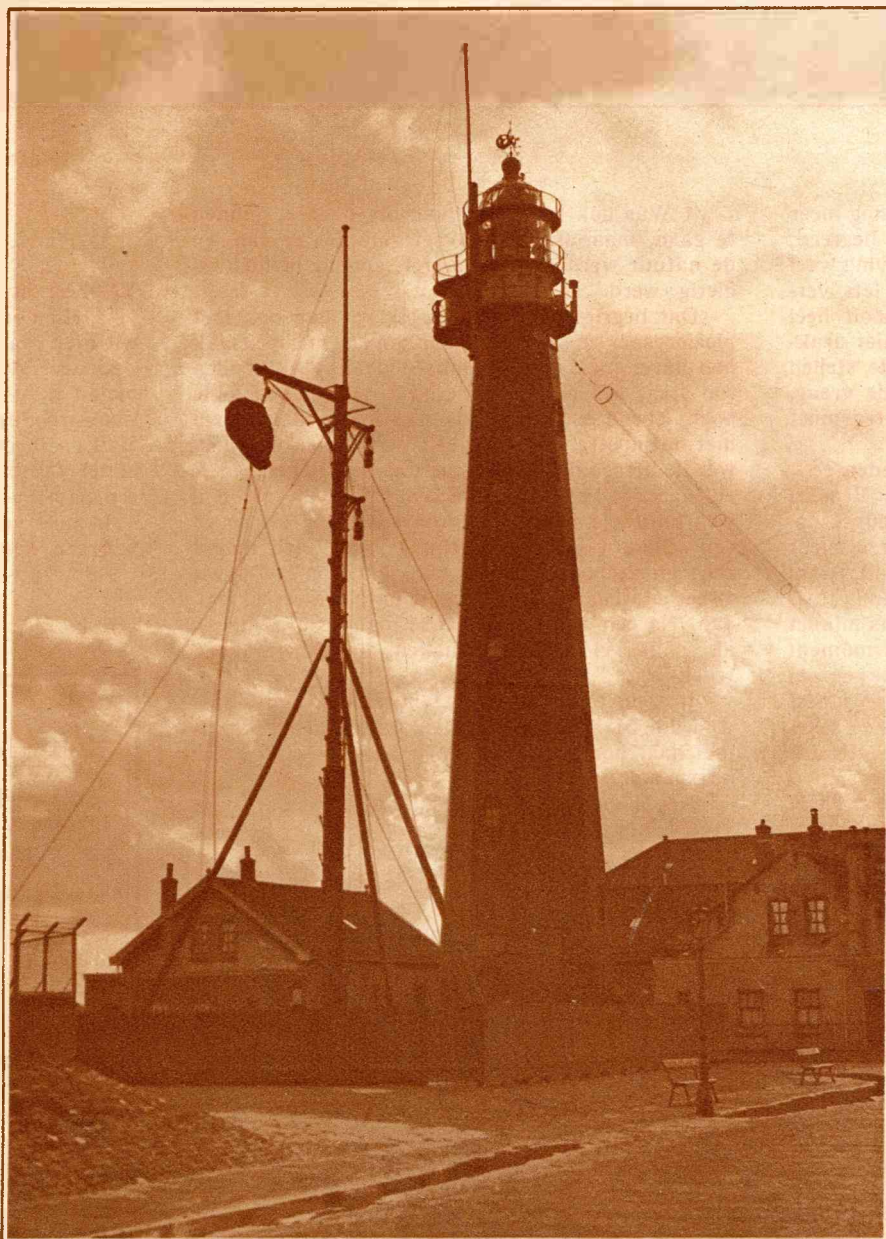
Maar eindelijk probeerde ze 't heelemaal van zich af te zetten. In dezen tijd werd geen enkele moord ongestraft gelaten. Dat er op Wold Hall zich een tragedie had afgespeeld, wilde ze onmiddellijk aannemen. Deze woeste streek leek haar juist een geschikte omgeving. Maar dat Marcus er in was gemoeid, was al te bespottelijk. Toch was ze verdrietig en ze verwonderde zich daarover, tot ze zich plotseling bewust werd, dat 't pijnlijke voortkwam uit 't feit, dat Marcus er met haar niet over gesproken had. Als hij haar meegedeeld had, welke misdaad men hem toeschreef en wat men haar mogelijk in haar nieuwe woonplaats zou kunnen vertellen, dan zou ze hem vertrouwd hebben en er heelemaal niet over hebben nagedacht. Maar hij had er haar niet over gesproken — hij had haar in dat opzicht zijn vertrouwen niet geschonken — en ze voelde zich tekort gedaan. En

toch, had ze wel het recht om zich gewond te voelen? Had ze zichzelf niet meermalen gezegd en ook Leslie verteld, dat ze er iederen man van verdacht een donkere bladzij in zijn leven te hebben? Ze had gemeend, dat 't verleden van haar man haar totaal onverschillig zou laten. Ze had hem nog nooit daarnaar gevraagd. Daar ze zelf haar vrouwen niet gaf, had ze dat ook niet van hem geëischt. Ze had hun heele verbintenis als een ruilhandel opgevat. Wat kon 't haar dus schelen? Waarom zou ze er zich iets van aantrekken? Waarom kon ze de ernstige vraag van den kleinen jongen niet vergeten: „Vond u 't leuk om met hem te trouwen?... Heeft hij 't u verteld?... Ik zou wel eens willen weten wat voor een gevoel het is om te trouwen met een man, die zijn vriend vermoord heeft.”

Marcia schrok op, half bang, dat haar man door de verbindingsdeur zou binnen komen, terwijl deze woorden haar nog in de ooren klonken. „Zijn vriend vermoord!” Was zoo iets mogelijk? Waarom vermoordde men elkaar — want van 't begin der tijden waren moorden begaan.

Een flinke voetstap achter haar deed haar hart opeens bonzen van schrik. Ze leunde over 't balkon, dat baadde in den gloed der ondergaande zon. Haar stralen vielen ook op de fiere gestalte van haar man, toen die dichterbij kwam en omgaf haarzelf met een stralenkrans. Ze zag, hoe zijn roodbruine oogen begonnen te stralen, toen hij bij haar kwam; maar haar eigen gezicht was bleek.

„Wel, Marcia, je bent veel beter, zie ik. Heb je je niet verveeld, alleen? 't Speet me, dat 't net zoo trof. Maar er zijn moeilijkheden met de mijnwerkers. Ik kon onmogelijk terugkomen gisteren.”

Stormsein.

Marcia had hem haar hand gegeven, maar een hartelijke begroeting kreeg hij niet en na een vluggen, onderzoekenden blik op haar gezicht liet Marcus haar hand los en vergenoegde zich met naast haar op 't balkon te gaan staan. Ze trok zich een eindje terug en stond kaarsrecht; haar handen klemde ze zenuwachtig ineen.

„Natuurlijk kun je je werk niet verwaarlozen. Dat hebben we immers afgesproken. Ik zou nooit willen, dat je werk er onder leed. Ik heb afleiding genoeg in deze prachtige omgeving. Ik ken er nog geen tiende gedeelte van; in de buurt wonen toch zeker wel mensen om mee om te gaan?”

„O ja; je zult best een uitgebreiden kennissenkring krijgen. Maar de afstanden zijn groot en daardoor is de omgang niet zoo gemakkelijk als in de stad.”

„Maar dat is ook nog niet zoo direct noodig. Buiten is 't ook zoo mooi. Ik ben vanmorgen al een richting uit geweest.”

't Diner werd aangediend, Marcus bood haar zijn arm en bracht haar naar de prachtige eetkamer. Toen ze alleen was, had ze in een kleiner vertrek gegeten en was nu niet verdacht op de enorme afmetingen. 't Was in middeleeuwschen stijl gemeubileerd, alleen de beschildering en de gordijnen waren nieuw. De steenen schouw, de in vakken verdeelde muren, de betimmerde zoldering met de zware balken, dit alles was nog precies als drie eeuwen geleden. Er waren twee groote erkers, die op 't Zuiden uitzagen en in een daarvan stond een tafel voor twee mensen gedekt; 't geheel was keurig met bloemen versierd. 't Was een knus hoekje voor man en vrouw, niet te klein, maar toch afgescheiden van de groote zaal, die voor hen beiden alleen veel te hol was.

Bedienden liepen af en aan en aan 't eten mankeerde niets. Toch verlangde Marcia naar nog meer bedienden en nog meer praal, want ze begreep, dat haar koelheid in deze intieme omgeving veel meer moest opvallen. Niet, dat Marcus iets verkeers scheen op te merken. Hij was nooit heel spraakzaam, maar toch liet hij de stilte niet drukkend worden. Er waren vragen genoeg te stellen en te beantwoorden en eindelijk kwam de vraag, die Marcia al lang met angst en beven had tegemoet gezien.

„En waar ben je vanmorgen heen gereden?”

„Eerst naar een klein dorpje, Three Brooks. En vandaar langs een ruiterspad den heuvel op. Ik wilde naar den top om vandaar uit 't uitzicht te zien; maar 't was vreeselijk warm en ik kwam niet zoover. Ik bleef halverwegen staan.”

Was 't verbeelding, of leek haar man iets minder op zijn gemak? Ze begreep, dat ze op dit moment buitengewoon vatbaar was voor indrukken en geneigd, zich van alles te verbeelden; ze moest dus op haar hoede zijn, maar toch meende ze zeker te weten, dat zijn volgende woorden eenigszins gedwongen klonken.

„Je hebt niet den mooiste weg gekozen. Three Brooks is een arm dorp en de omstreken zijn ruw en somber. Ik zal je wel andere plekjes laten zien — je geeft zeker weinig om de omgeving van de mijnen.”

„Ik weet het niet. Ik wil graag de heele omgeving kennen. Die heuvel leek me juist erg interessant. Een volgende keer ga ik er overheen om te zien, wat er achter ligt.”

Ze was nu overtuigd, dat zijn blik iets onrustigs had. Ze voelde zich nog bedrukker. Nog nooit eerder had ze die uitdrukking gezien in de oogen van haar man.

De bedienden hadden 't dessert op tafel gezet en onhoorbaar de kamer verlaten. Voor 't eerst waren Marcus en Marcia alleen aan hun eigen tafel — ieder aan een anderen kant, een plaats.

die ze hun geheele leven zouden blijven innemen. Die gedachte kwam in Marcia op, half verlegen keek ze haar man aan, maar hij keek ernstig.

„Marcia,” zei hij, toen hun oogen elkaar ontmoetten, „ik wilde je vragen, niet meer de richting in te slaan, die je vanmorgen genomen hebt. Ik bedoel, den heuvel niet over te rijden. Als je de omgeving daar zien wilt, zal ik met je meegaan. Ik had liever, dat je 't niet alleen deed.”

„Waarom niet?” Haar lippen waren droog en de woorden kwamen met moeite.

„Ik heb twee redenen. De eene is, dat je in de buurt komt van de mijnen, nog wel niet al te dicht, maar de mensen in dat district zijn ruw en er zijn tijden, dat ze niet bijzonder gesteld zijn op hun werkgevers. Ik vind 't idee niet prettig, dat je er alleen en onbeschermd heen gaat.”

In de branding.

„'t Was ook niet mijn plan om naar de mijnen te gaan, maar ik zag zooveel glimpjes er van, en de natuur werd steeds woester, zoodat ik nieuwsgierig werd.”

„Dat begrijp ik heel goed. Ik wil dan ook met plezier eens met je meegaan. Maar nog eens, ik heb liever niet, dat je 't alleen doet. Vlak bij den top staat een oude boerderij. Er woont een oude boer, Ebenezer Raleigh. Ik had liever, dat je hem niet ontmoette. Hij heeft een wrok tegen me, hoewel ik persoonlijk den man wel mag. Maar hij is eigenaardig. Ik heb liever, dat je hem uit den weg blijft. Je bent mijn vrouw —” Hij zweeg en een schaduw gleed over zijn gezicht. „Hij mocht eens onbeschoft tegen je zijn. Hij kon —” weer zweeg Marcus en keek haar scherp, onderzoekend, aan. Na een heel korte pauze maakte hij zijn zin af — „je wel eens bang maken, als je hem alleen tegenkwam.”

„Ik geloof niet, dat ik zenuwachtig ben,” antwoordde Marcia met een kalmte, die in strijd was met haar bonzend hart. „Men jaagt me niet gauw angst aan.”

„Misschien niet; maar ik wil niet, dat mijn vrouw blootgesteld is aan ruwheid of beleedigen.”

Marcus sprak op een toon, die geen tegenspraak scheen te dulden. Hij hield het hoofd kaarsrecht en in zijn oogen scheen iets onwrikbaars, dat Marcia er nog nooit in gezien had. Ze keek, of ze geen bewijs als van schuld of angst zag, maar ze zag niets. Maar dit was niet de man om met het hart op de tong te loopen. Zijn gezicht was geen open boek.

„Begrijp je me, Marcia? Je gaat daar dus niet zonder mij heen?”

De autoritaire klank in zijn stem deed haar vreemd aan. Haar oogen begonnen te fonkelen; maar 't volgend moment herinnerde ze zich, dat ze hem gehoorzaamheid beloofd had, en ze antwoordde koel en bedaard:

„Goed, ik ga daar niet alleen heen.”

„Je vindt 't toch niet erg, dat ik 't je vraag?” zei Marcus. „Je kunt richtingen genoeg uit.”

Zijn gezicht stond veel zachter, maar toen scheen hij iets van haar stemming te begrijpen, hij stond op, ging naar haar toe en legde opnieuw zijn hand op haar schouder. Maar nu was die aanraking haar onaangenaam en ze stond op.

„Wel nee; ik geef er niets om. Dat zou wel heel dwaas zijn! En zoo buitengewoon mooi was 't er ook heelemaal niet. Gaat dat ruiterspad naar Wold Hall, Marcus? Neem jij dien weg ook altijd?”

„Soms, maar niet dikwijls. Meestal neem ik den iets langeren weg om den heuvel heen. Dan is er nog een ruiterspad, maar daarvoor moet ik den tijd hebben. Ik zal 't je allemaal wel eens wijzen. Of als je mee wilt gaan naar de bibliotheek, daar heb ik een kaart van 't heele district.”

Gewillig volgde ze hem; ze had dan tenminste iets te doen en misschien nam 't iets weg van 't benauwendde tête-à-tête van dien eersten avond.

De studeerkamer was door Sir Robert met deftigen eenvoud ingericht. De groote kaart hing tegen een muur en Marcia bestudeerde die nauwkeurig.

„Ik zie, dat Hill Top Farm en Wold Hall niet ver van elkaar af liggen. Is de boerderij van jou, Marcus?”

„Nee, 't is eigendom van den ouden man. Er ligt nog een bosch en een diep ravijn tusschen de beide bezittingen. Mijn eigendom begint aan den anderen kant van 't ravijn. Maar zie je dezen kronkelweg? Die brengt je naar Wold Hall. Als je ooit daar naar toe wilt, hoef je nooit langs Hill Top Farm.”

Marcia hield de oogen op de kaart gevestigd en zei niets.

HOOFDSTUK VIII

EEN ONTDEKKINGSREIS

Er bestaat een geheim,” zei Marcia in zichzelf. „Hij houdt iets voor me verborgen — en hij wil niet, dat ik erachter kom.”

Gedurende de afgelopen week had ze meermalen deze woorden in zichzelf herhaald — een week woonde ze nu al met haar man op Falconer's Hall en in dien tijd had ze haar nieuwe huis van onder tot boven leeren kennen; alles sprak van een soms adembenemende weelde en rijkdom.

In heel veel herkende ze den verfienden smaak van een dame, namelijk de moeder van Marcus.

(Wordt voortgezet)

Belangrijke Mededeeling

Wij maken onze lezers er op attent, dat Zaterdag j.l. een nieuw werk verschenen is in onze serie premie-romans, getiteld:

ONTVOERD

door E. v. ADLERSFELD-BALLESTREM

Ook dit prachtige en spannende boek is tegen den uiterst lagen prijs van **15 cent** (ingenaaid) of **70 cent** (in linnen prachtband) verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of Hoofdkantoor.

Laat dit deel niet ontbreken in uw schitterende collectie premie-boeken!

VROUWENLEVEN

Avondtoiletten

Tusschen de tegenwoordige avondtoiletten en die van 'n paar jaar geleden is een hemelsbreed verschil. En al hebben we voor ons zelf nu misschien ook absoluut geen behoefte aan een avondjapon en al hebben we ons voorloopig vast voorgenomen nooit den last van zoo'n lange sleepjapon te willen dragen, toch willen we ook dan nog wel eens zien hoe anderen ze dragen.

Avondtoilet van geplisseerde mousseline met mantel van velours lamé.

We geven daarom ditmaal eens een paar afbeeldingen van zeer moderne avondtoiletten. Van het eerste is de rok ten minste niet hinderlijk lang, doch blijft rondom nog even voetvrij. Dit model, van het modehuis Madine Greigh, is gewerkt naar oud-Grieksch model. Geplisseerde mousseline in twee tinten, bois de rose en capucine, vormde het materiaal. De bijbehorende avondmantel van velours lamé, in capucine en goudkleur, vormt met de japon een mooi geheel.

Bijzonder fraai is ook het geheel van de tweede afbeelding in wit crêpe satin. De coupe van de slepende japon doet de lijnen van een mooie gestalte bijzonder voordelig uitkomen. De bijbehorende cape is gegarneerd met een bruinen vos. Een elegant avondkapsel, harmonieerend met de overige sieraden, voltooit dit elegante toilet.

Over het witte avondtoilet van onze derde foto

Witte avondcape bezet met zilveren loovertjes over een japon van wit crêpe romain.

wordt een witte cape gedragen, geheel en al bewerkt met zilveren loovertjes. Een wit-bonten kraag garneert den hals. Het geheel werd ontworpen door het modehuis Lethorel et Dard.

In Parijs geldt voor dit seizoen wit als het meest elegante voor avondtoiletten, al ziet men ook teere pastelkleuren dragen. Soms wordt zoo'n toilet geheel en al in smetteloos wit gehouden: wit de japon, de avondmantel, kousen en schoentjes wit, zelfs kettingen, armbanden en andere sieraden. Soms echter draagt men bij zoo'n witte avondjapon een fluweelen korten mantel in diep rood, robijnrood of cerise. Dan worden daarbij ook schoentjes gedragen in dezelfde kleur, 'n rood zijden zakdoek en sieraden met roode steenen. Is de draagster schatrijk, dan zijn die steenen echt, maar ze behoeft daarom niet te treuren, wanneer dit niet het geval is, want er zijn prachtige minder kostbare steenen in schitterende kleuren. Om zoo'n toilet dan geheel en al te completeren, draagt men er nog een grooten waaier bij van roode struisveeren.

Crêpe romain is een materiaal, dat bij voorliefde wordt verwerkt voor avondtoiletten.

Japonnen van verleden jaar

Japonnen van verleden jaar kunnen op verschillende manieren gemoderniseerd worden, maar meestal moet er, nu de rokken zoo veel wijder en langer zijn geworden, wat nieuwe stof worden bijgenomen. Ook is het nog niet zoo'n kwaad idee om van twee oude jurken één nieuwe te maken. Niet zoo heel voordelig? Nu ja, de nieuwe mode is nu eenmaal niet voordelig en velen onzer zullen liever één nieuwmodische japon hebben, dan twee ouderwetsche. Hebben we nu een effen japon en een bedrukte, welke in kleur overeenstemmen, dan is daar zeer zeker wel iets moderns van te maken. Men kan dan van de eene jurk een onderjurk maken, welke én van onderen én opzij uit de andere te voorschijn komt. Het spreekt van zelf dat de bovenjurk dan weer gegarneerd moet zijn met 't materiaal van de „onderjurk”.

Een te nauw geworden jurk kan weer heel aardig worden met 'n apart ingezet vest, dat nu, tegen den winter, heel goed van fluweel kan worden genomen en dat, als 't goed gekozen wordt, een oude jurk weer heel aardig kan opknappen.

PAULA DEROSE.

Avondtoilet van wit crêpe satin, met bijbehorende cape. Garnering van bruine vos.

Blouse- en rokensembles zijn dit jaar zeer in trek. Dat deze behalve praktisch buitengewoon flatteus zijn (vooral voor slanke figuren), blijkt wel uit bijgaande teekening. De blouse van dit ensemble werd gedacht in beige shantung, het rokje, het hoedje en de tasch in beige-groentweed. Zoowel van de blouse als de rok is een uitstekend knippatroon verkrijgbaar aan ons patronenkantoor Postbus 1, Haarlem. Blouse 5702 50 ct. Rok 5707, bovenwijdte 96, 40 ct.

Voor witter linnen, zonder hard
wrijven en blankere, zachtere
handen gebruik

Rinso

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ. VLAARDINGEN

A.D.O. door Sparta met 2-1 geklopt. Een moment van een verwoeden aanval op het Haagsche doel.

Donkere lichten boven het Zuiderpark. De stemming onder de A.D.O.-getrouwen was even duister als de lucht boven het veld in verband met A.D.O.'s nederlaag tegen Sparta. Kiekje uit deze match. Quax onderscheidt zich bij een aanval op zijn doel.

SPORT IN DE RESIDENTIE

Ook de resultaten van Zondag j.l. kunnen den Haagschen voetbal-enthousiast maar weinig voldoening hebben geschonken. Reden tot juichen was er in 't geheel niet. V.U.C. en H.B.S. hadden vrijaf om den competitieleider in de gelegenheid te stellen, het een ieder naar den zin te maken. Daar komt wat voor kijken tegenwoordig. Had laatstgenoemd tweetal tegen elkander gespeeld dan hadden we in elk geval nog ergens winst kunnen boeken.

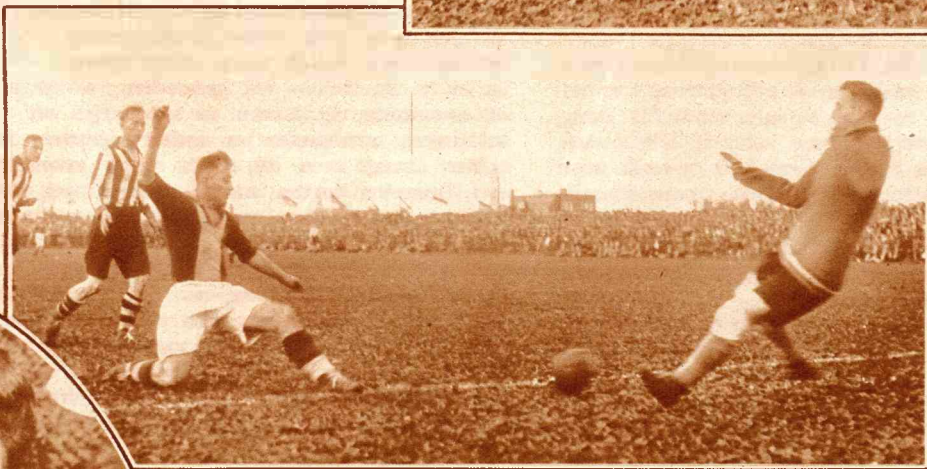
Geheel onverwacht is intusschen de nederlaag van A.D.O. tegen Sparta niet gekomen. Wel hadden de rood-groenen zich na het slechte begin tegen Hilversum hersteld, doch het oude A.D.O., zooals dit verleden jaar zijn beste wedstrijden speelde, hebben we toch nog niet in actie gezien.

De liefhebbers van sensatie hebben Zondag in het Zuiderpark waar voor hun geld gekregen. Zoowel binnen als buiten de lijnen was de atmosfeer zwaar geladen. Een propaganda voor de voetbalsport, zooals deze beoefend behoort te worden, was de wedstrijd tusschen deze twee vooraanstaande eerste-klassers in elk geval niet. Waar moet dat heen, als straks kampioens- en degradatiewedstrijden wat dichterbij in het verschiet komen?

De vraag, of A.D.O. verder een leidende rol in deze afdeling zal spelen, kan momenteel moeilijk worden beantwoord. In elk geval behoeft de nederlaag tegen Sparta geen reden te zijn om

het tegendeel te veronderstellen. Het krachtsverschil is hier zoo miniem, dat er nog zeer vele mogelijkheden zijn. Het feit, dat na vier wedstrijden reeds geen enkele ploeg meer ongeslagen is, spreekt hier voor zichzelf.

H.V.V. heeft het na het uitstekende begin in Haarlem leelijk laten liggen. Hier demonstreert zich weer de onnavolgbare wisselvalligheid van „king soccer”. H.V.V. heeft uit drie wedstrijden eenzelfde aantal punten behaald, hetgeen dus niet slecht is. Daartegenover staat R.C.H., dat al zijn wedstrijden verloor, in drie wedstrijden vier doelpunten scoorde

Bijna een doelpunt. Wim Tap komt alleen voor Cohen, die echter het schot van den Hage naar weet te keer.

en er 14 tegen zich zag gemaakt. Nu komt H.V.V. in Haarlem tegenover hetzelfde, of althans nagenoeg hetzelfde R.C.H. en verliest er met niet minder dan 7-0. Commentaar niet mogelijk of zoo men wil overbodig!

Aan den eenen kant is het gelukkig, dat het spel voor dergelijke verrassingen zooveel ruimte laat. Hoe zou het zijn, wanneer de uitslagen een deel van die verrassing moesten missen. De geel-zwarten zullen echter Zondag koning voetbal's eigenaardigheden wel hebben verwenscht. Volgens ooggetuigen was de verdediging der H.V.V.'ers er absoluut uit. Ditzelfde drietal, dat zich in de drie voorgaande matches slechts vijfmaal had laten passeeren zag nu in deze ééne ontmoeting zeven keer tegen zich gescoord. We zullen het maar op een volslagen off-day houden, iets waaraan de beste voetballer en het sterkste elftal niet ontkomt.

Wij hopen volgende week een opgewekter geluid te kunnen doen hooren. De uitslagen van Zondag j.l., hoe ongunstig dan misschien ook, hebben in elk geval nog geen verstekkende gevolgen. We zitten in afdeling I momenteel nog met V.U.C. en H.B.S. onderaan. Laat dit tweetal eerst maar eens uit een ander vaatje gaan tappen.

Zus Braun in de bloemen. Ditmaal niet in verband met een zwemoverwinning of naar aanleiding van een recordverbetering, doch ter gelegenheid van haar verlovings met den heer Herman Philipsen. Wij

voegen gaarne onze gelukwensen bij het groote aantal, dat onze zwemkampioene reeds mocht ontvangen.

*Herfstzon langs
de Heerenstraat.*

Als de blaren vallen in het melige wandelpark Vreugd en Rust.

DE MOOISTE
PLEKJES VAN

Voorburg

't Oosteinde is een der riantste woonwijken uit onze voorstad.